

obsah

Očekávaný Kristus
Kristus ve Starém zákoně
Kdo je vlastně Kristus
Smrt
Poezie
Ježíš - náš příklad
O co, Pavle?
Tiskovka
Kristus dnes
Už je čas, abys věděl

ZNAMENÍ DOBY *

mimořádné číslo

Nebojte se,
nešu vám
dobrou
s Zprávou,
že které se
radovat budou
všichni lidé.
Betlémské se rám dnes
narodil **Kristus,**
Spasitel poslaný od Boha.

Věřím v Boha Otce všemohoucího
a v Ježíše Krista, Syna jeho jediného,
Pána našeho,
jenž se narodil z Ducha svatého a Marie panny,
jenž byl pod Pontským Pilátem ukřížován a pohřben.
Třetího dne vstal z mrtvých,
vstoupil na nebesa, sedí na pravici Otce,
odkud přijde soudit živé i mrtvé
a v Ducha svatého,
svatou církev,
odpuštění hřichů,
těla vzkříšení.

Milí přátelé,

dostáváte do rukou zvláštní číslo Znamení doby. Vychází na konci roku, tedy v době, kdy většina lidí slaví vánoce, a proto si určitým způsobem připomíná událost narození Ježíše Krista. Odhlédnuto od skutečnosti, zda se Ježíš Kristus v tuto dobu opravdu narodil či ne, je většina lidí nějak konfrontována (i když velmi často jen zcela vnějšně a formálně) s biblickým poselstvím o Ježíši Kristu.

Vánoce jsou pro řadu lidí jen sentimentálním koloritem svátků jídla a pití, a přece někteří se zamýšlejí hlouběji nad jejich obsahem a opět jiní je považují za nejdůležitější část církevního roku...

Vlastně by měl být středem vánočního rozjímání Ježíš Kristus, ve skutečnosti to však je spíše svátek břicha, dobrého bydla, pohodlí a televize. Avšak středem poselství bible je opravdu Kristus. Ježíš Kristus, jehož existence nezačala až v Betlému a neskončila uložením do skalního hrobu. Ježíš Kristus navzdory smrti vstal z mrtvých. Kristus žije!

Ne dělátko v Betlému nebo mrtvý Ježíš v hrobě, ale živý Kristus je předmětem naší naděje. "Nevstal-li Kristus z mrtvých, marná je naše víra," říká apoštol. Naše mimořádné číslo nehovoří především o Ježíši historie, ale o živém Kristu, který byl, je a bude a jemuž je dána všeliká moc.

Ježíš Kristus je střed a obsah naší víry. Vyznáváme že opravdu není jiné jméno pod nebem skrze které bychom mohli být zachráněni. Věříme, že jedině On je cestou, pravdou a životem. Právě proto je cíle toto číslo věnováno Ježíši Kristu. Kdo svěří svůj život jemu, nikdy nebude litovat.

Přejeme Vám nejen krásné "vánoční" čtení plné pohody, lásky a radosti, ale především prožít toho, že Ježíš Kristus je dnes právě tak živý a mocný, jako byl včera. Můžeme s ním prožít osobní život zkušenost, ve které pochopíme, že nás má opravdu rád, tak jako miloval naše předchůdce, jak o tom hovoří bible.

Požehnaný nový rok 1991, hodně lásky, radosti a pohody na cestě s Ježíšem Kristem Vám přeje za kolektiv redakce Znamení doby

Luděk Svrček

očekávaný

Jeho narození neočekával žádný dobré vyškolený personál porodnického oddělení. Kde bychom taky chtěli před dvěma tisíci lety dobré vyškolený porodnický personál hledat, že? I když ... je známo, že i tenkrát dobrí porodníci byli, ale ti se točili, a i to je známo, spíš kolem dobré situované klientely. Mladá dívka Marie sdílející střechu nad hlavou s tesařem Josefem z Nazareta by pro ně byla sotva zajímavá.

Marie, židovská dívka z Galileje (blížší charakteristiku evangelia neposkytuji), dostala toho rána mimořádnou návštěvu. Byla na rozpacích, když uslyšela zprávu, kterou jí anděl Gabriel přinesl: "Hle, počneš a porodíš syna a dás mu jméno Ježíš. Ten bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího..." (Luk 1,31-32) Marie však neměla tolik síly a výmluvnosti jako ten pověstný tichý Mojžíš, aby se vzpírala Božímu plánu. Pokorně přijala zprávu a sotva kdo z jejího okolí poznal, jak mimořádnou návštěvu měla.

Byla to ovšem zvláštní situace. Svým způsobem nepřejemná. Marie neměla muže. Anděl jí totiž také řekl: "Sestoupí na tebe Duch svatý a moc Nejvyššího tě zastíní..." (Luk 1,35) Kolik úsklebek si tato zpráva za staletí vysloužila! Úsklebky, pohrdání, možná ještě něco horšího hrozilo i Marii. I na to však Mariin posel pamatoval. Zpráva z bible neuvádí, jak nakolik samotný Josef pochyboval o zázračném Mariině početí. Po návštěvě anděla však přijal Marii k sobě. Na cestu do Betléma se už vydali spolu.

Betlém. — Měli ho doma pěkně poskládaný v krabici. Byl to takový ten pravý český Alšův betlém. V době, kdy se vánoce zvaly pouze svátky klidu a míru a poznaly se podle toho, že se před nimi v prodejnách Ovoce Zeleniny objevily banány, mandarinky a pomeranče, schovávali betlém do ložnice. Ale byli hrdí na to, že

ho mají. Vnoučata ono betlémové zpestření vánoc s postavičkami zachumlanými do huňatých dubeňáků s idylckým chlévem a miminkem na siámě brala jako roztomilé tajemství. Vysvětlit dětem proč to všechno, na to se ne-našlo místo v nabitém programu krátkých dní volna. A pak, zbytečně by tím dětem komplikoval život.

"... nenašlo se pro ně místo pod střechou" (Luk 2,7). Bude tady alespoň teplo, pomyslela si Marie, když po marném hledání pro ně zbylo místo v chlévě na předměstí. Na chvíli, ale skutečně jen na malinkou chvíli zapochybovala o andělové poselství. "... a Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida..." , (Luk 1,32) říkal tenkrát a ona neměla důvod mu nevěřit, ale teď? Pro krále místo ve chlévě. To je přece paradoxní!

Paradoxní. — Náš svět je plný nepochopitelných paradoxů. To jen zpětně, za pomoci historiků dáváme všechno do souladu. Hrdlořezové v rolích mřotvůrců. Ve jménu Boha zapálené hranice. Lidská vůle a moudrost bez uzardění povznesená na Boží svrchovanost a neomylnost. Nepřítel obratem ruky změněný na přitele nejvěrnějšího. A vždy bylo po ruce dost těch, kteří byli ochotni hlučně tleskat, poslouchat a možná i věřit. Neustálý řetěz paradoxů. A tak se ani nedivíme, když stojíme před obrazem Petra Paula Rubense, toho mistra, skvělého umělce i diplomata ve službách protireformace, že jeho Klanění tří králů navozuje atmosféru téměř žádostivou. Z chléva se stalo romantické stavení. Marie, židovská dívka, dostala typický barokní kolorit a hnědočervené valéry vytvářejí prostředí radosné extáze. Málem bychom tomu všemu uvěřili jako skutečnému. I to je paradox. A to ještě kdyby zaznělo z kůru známé Rybovo: "Pojdme tam. Pojdme tam. Pojdíme dítě vítati..."

"Je to syn." Vydechl Marie. Dvě nohy, dvě ruce. Hlavička na

KRISTUS

svém místě. Dýchá! "Jejej, to je zima. Kam ho položím?" pomyslela si ještě. ... zavinula je do plenek a položila do jesli..." (Luk 2,7) Nebylo jí ještě dobré. Dobré že je tady ta milá hospodyně a Josef. Jak je na ni hodný. Nikdy mu to nezapomene.

Nezapomene. — Nezapomene. Zvykli jsme si stavět pomníky. Naučili jsme se je čas od času i bourat. Pomníky mají, jak už slovní základ v českém výrazu napovídá, něco připomínat. To proto, aby se nezapomnělo. Uměl talentovaný básník všemi opovrhován v bídě a nouzi? Postavíme mu pomník. Nosíme pak k pomníku kyalice. Alespoň jednou do roka. My přece nezapomínáme. Pomníky! — Utišovala občas zjitřelých výčitek svědomí.

Babičina ložnice je dostatečně důstojným místem pro Alšův betlém. "Narodil se Spasitel..." zní nocí tóny gramofonové desky, a my citlivě nasloucháme, abychom už zátra desku pečlivě uložili do ochranného obalu. Prach by jí uškodil.

Pomníky! — Obraz dítěte v jeslích je mnohem příjemnější než živý zmrtvýchvstalý král. A ani to tolik nestojí. V krásné štědrovečerní atmosféře stačíme ještě napsat pář zpozděných vánočních pozdravů na pohlednici s kaprem našim bliž nám.

Těch několik prostých pastýřů, kteří citlivě reagovali na zvěstování anděla, asi moc velký rozruch nenadělalo. Přišli se poklonit, ale zátra už je čekala zase práce. Ovce i zátra potřebovaly pastýře.

"Sláva na výsotech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi;" pěli andělé.

Pokoj — "To byl ale blázinec, paní. To je dost. Teď už máme pokoj do velikonoc," svěřovala se babičce sousedka. Babička by si nedovolila něco takového vyslovit, ale přistihla se, že vlastně se sousedkou souhlasí. Sklidila betlém a i s vánočními ozdobami ho schovala do spodní zásuvky prádelníku. Děti odjely.

"Nebol se nám narodí dítě, bude nám dán syn." (Iz 9,5)

Marie musela v dalších dnech přemýšlet o svém poslání. Pochoptila, že má mimořádný úkol. Zvláštní zásahy anděla, podivná návštěva mudrců i nesmyslné řádění Herodovo ji přesvědčily o tom, že její syn je skutečně výjimečným. "... uschovávala to vše ve svém srdci. A Ježíš prospíval na duchu i na těle a byl milý Bohu i lidem." (Luk 2,51-52)

Lidem. — Zástupy lidí plnili vlaky metra na každé zastávce. Život jde dál. Ty tři dny volna byly až až a máme před sebou ještě Silvestra. Kolem kontejnerů se vrší hromady opelichaných stromků a nechce se věřit, že to je právě to, na co se celý rok čekalo.

Čekalo. — Stejně jako pomníky i čekání patří k našemu životu. Na co čekáme teď? Bude to asi různé. Lidé tenkrát Mesiáše nečekali a on přišel. Někdo říká, že dějiny se opakují. Něco na tom bude. Jiní říkají, že dějiny se opakovat nemohou. A snad i oni mají pravdu. Mesiáš se už neobjeví jako novorozeně v polorozpadlém chlévě. Přijde bez ohledu na prázdné či plné talíře cukroví, bez ohledu na všelijaká slavnostní cinkrátky. Tentokrát totiž přijde jako král.

Bližní. — Marie, Josef, malý Ježíš, možná hospodyně, pár ... zvítězí se přece nepočítají. Aha, pak ještě skupina pastýřů.

KRISTUS

ve Starém zákoně

Milan Hlouch

Byla sobota. Sváteční den. V jeruzálemských ulicích bylo rušno. Lidé se zvědavě dívali okolo Ježíše. Udělá zase nějaký zázrak? Bude kázat? Všichni s napětím čekali, co se bude dít.

Kristus se mlčky rozhlížel po zástupu. Pozoroval hrdé a sebevědomé tváře židovských vůdců, znalců Zákona, farizeů a saduceů. Právě jím platila jeho kritická slova: "Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život; a Písma svědčí o mně." (Jan 5,39)

Tímto výrokem Pán Ježíš "uhodil hřebíček na hlavičku". Odhalil tragický omyl svých současníků. Židé si nade vše vážili "Písma", neboli knih Starého zákona. Denně se jimi obřali, mnohé pasáže znali z paměti, dokonce měli spočítaná všechna písma. Pán Ježíš jim však vytýká, že jim unikla podstata věci. Nejchopili, že hlavním tématem celého Starého zákona je Mesiáš, Vysvoboditel, on sám, Ježíš Kristus.

BYLY BETLÉMSKÉ JEŠIJKY POČÁTKEM JEZISOVY EXISTENCE?

Ježíš vždy nejvíce popudil své posluchače, když prohlásil, že je Bůh. (I dnes někteří lidé nechtějí uznat Kristovo božství.) Lidé argumentovali logicky: Vždyž známe tvého otce a matku, víme, kde ses narodil a v kterém městě jsi vyrůstal. Ano, Nový zákon začíná Ježíšovým narozením, ale v Betlémském nebyl počátek Kristovy existence. Apoštol Jan v prologu ke svému evangeliu zdůrazňuje, že Ježíš Kristus je stvořitelem světa (Jan 1,1-3,14). Pavel nám zase říká, že Ježíš byl vůdcem izraelského národa, když putoval po pousti z egyptského otroctví (1 Kor 10,1-4). Téměř na každé stránce Starého zákona se setkáváme s Ježíšem.

Pán Ježíš řekl jasně: "Já a Otec jsme jedno" (Jan 10,30) a Starý zákon to plně potvrzuje. Nazývá Boha těmi přívlastky, které Nový zákon přisuzuje Ježíši: jediný Stvořitel (Iz 44,24; srov. Kol 1,16,17), jediný Spasitel (Iz 43,11; srov. 2 Tim 1,10), první a poslední (Iz 44,6; srov. Zj 1,8), jediná Skála (5 Moj 32,4; Iz 44,8; srov. 1 Kor 10,4) atd. Boh Starého zákona je Bohem i Nového zákona. Od první až do poslední

stránky bible se setkáváme s Ježíšem. Proto mohl v jednom rozhovoru s Židy odpovědět: "Amen, amen, pravím vám, dříve než se Abraham narodil, já jsem." (Jan 8,58)

STAROZÁKONNÍ PROROCTVÍ ŠVĚDCÍ O JEZÍSI

Židé se často dohadovali, kdo vlastně Ježíš je. Jedni ho považovali za nového proročka, jiní za podvodníka. Pán Ježíš je však vybízel: Podívejte se do Písma, ta "svědčí o mně". Opravdu, nikdo nemusel být na pochybách, kdo je Ježíš. Ve Starém zákoně se načázejí desítky proroctví předpovídající podrobnosti o narození a životě Spasitele. Stačilo číst a srovnávat. A jestliže to neudělali Kristovi současníci, udělejme to my. Podívejme se alespoň na několik takových proroctví. Brzy si sami uděláme úsudek, kdo Ježíš byl.

1. Předpověď místa narození

Zivotopisy většinou začínají narozením. Co předpovíděl Michaeš o místě Ježíšova narození? "Ale ty, Betléme efratský, ačkoli jsi nejmenší mezi judskými rady, z tebe mi vzejdě ten, jenž bude vládcem v Izraeli, jehož původ je od pradávna, ode dne věčných." (Mich 5,2) Tuto předpověď prorok zaznamenal 700 let před Ježíšovým narozením. Z tisíců palestinských měst a vesnic, kde se Kristus mohl narodit, určil právě Betlém. Navíc ještě uvedl, že to bude efratský Betlém, protože obec s názvem Betlém bylo více.

Většina z nás ví, že domovem Josefa a Marie však byl Nazaret, vzdálený 92 km od Betléma. Dnes by to byl autem poměrně krátký výlet, ale v Ježíšových dobách to představovalo přinejmenším čtyřdenní cestu. A stačilo, kdyby se Ježíš narodil o týden dříve nebo později, a jeho rodičům by byl zcela jistě Nazaret. Císařův výnos o scítání lidu však přivedl Marii a Josefa do Betléma právě v den, kdy se Ježíš narodil. — Náhoda?

2. Ježíšova služba

Téměř ve stejně době jako

Micheáš popisoval Ježíšův život také prorok Izaiáš: "Duch Panovníka Hospodina je nad mnou. Hospodin mě pomazal k tomu, abych nesl radostnou zvěst pokorným, poslal mě obvazovat rány zkroušených srdcem, vyhlásit zajacíctu svobodu a věžném propuštění, vyhlásit léto Hospodinovu příznu..." (Iz 61,1,2) Splnila se tato předpověď?

Celý jsem o jednom podnikavém řemeslníkovi v australském hlavním městě Sydney, který si otevřel opravárenskou dílnu. A aby přilákal zákazníky, pověsil nad dveře reklamu: "Zde opravujeme všechno." Pod to přidál ještě vtípný dovétek: "Kromě zlomených srdců." Tato řemeslníkova výjimka byla Ježíšovou specializací: Měl zájem o tělesné potřeby lidí a uzdravoval ochrnuté, slepé i duševně choré. Neštítil se ani malomocných. Miloval děti, měl trpělivost se svými nechápavými učedníky. Ani uprostřed noci neodmlítl hledajícího Nikodéma. Dovedl povzbudit k lepšímu životu padlou ženu, kterou k němu Židé zlomyslně přivedli. Jak obětavým životem žil Kristus na této zemi! Kolika lidem pomohl! A o tom všem věděl Izaiáš už stáletí dopředu.

3. Prodání za čtrnáct stříbrných

Přestože kudy Ježíš chodil, tam činil dobro, našlo se mnoho nepřátel, dokonce i v řadách jeho nejbližších (i to je předpovězeno: Ž 5,12-14). Prorok Zachariáš už několik století předem uvádí dokonce cenu, kterou zrádce dostane a co za ty peníze bude koupeno: "I odvážili mzdu mou čtrnácti stříbrných. I řekl mi Hospodin: Povrž je před hrncífe... A tak vzav čtrnácti stříbrných, uvrhl jsem je v domě Hospodinově před hrncífe." (Zach 11,12,13; Kral.)

Po více než 500 letech se i tato předpověď splnila: Jidáš dostal 30 stříbrných a za ně pak kněží kupili hrncíffovo pole (Mat 26,15; 27,6-10).

4. Předpovědi Ježíšova ukřížování

V Žalmech nacházíme řadu detailů o Ježíšově utrpení a smrti. Například v 22. žalmu král David

zaznamenal podrobnosti, které se po tisíci letech na Ježíši Kristu přesně splnily: "Nebo psi obskočili mne, rota zlostníků obleha mne, zprobíjeli ruce mé i nohy mé." (Verš 17; Kral.) V Davidově době a ještě mnoha století později Židé znali jediný způsob popravy — ukamenování. Křížování bylo římským způsobem popravy. Napadá mne otázka: Jak David věděl, že Ježíš bude ukřížován?

Ve verši 18. David přidává další podrobnosti: "Dělí se o mě roucho, losují o můj oděv. 'Jsou zde dvě skutečnosti: dělení roucha a losování. Když se podiváme do evangelia, zjistíme, že římskí vojáci je opravdu splnili: 'Když vojáci Ježíše ukřížovali, vzali jeho šaty a rozdělili je na čtyři díly, každému vojákovu díl; zbýval ještě spodní šat. Ten šat byl beze švů, odshora vcelku utkaný. Řekli si mezi sebou: 'Neutrhjeme jej, ale losujme o něj, či budeš!'" (Jan 19,23,24)

Stejně pozoruhodně se naplnilo i proroctví žalmu 34,21: "Ochránuje všechny jeho kosti, nebude mu zlomena ani jedna." "Co je tak zvláštního na tomto výroku?" řeknete si. Zde je třeba znát princip mučení a smrti na kříži. Odsouzení zločinců byli přibiti na kříž s pokrčenýma nohami a v podstatě až do poslední chvíle zápasili mezi udušením, protože viseli na rukou, a nesnesitelnou bolestí, když se vztyčili na probořených nohou, aby se nadechli. K večeru jim vojáci zpřeraželi nohy, a tak ukončili jejich život. Ježíš však zemřel dřív, a proto mu nebylo třeba lámat kosti.

Z toho všeho vyplývá, jak důležitý je Starý zákon. Nemůžeme jej oddělit od Nového. Jeden navazuje na druhý, obě části bible tvoří celek. Známý církevní učitel Aurelius Augustinus řekl: "Starý zákon není nic jiného než Nový zákon nic jiného než odhalený Starý zákon." Ati to zní jakkoli paradoxně, ústřední postavou Starého zákona, stejně jako zákona Nového, je Ježíš Kristus. On je Alfa i Omega celé bible, celého křesťanství i naší víry. On se může stát středem i tvého života.

Betlémská hvězda

Pavel Bárta

Jako kluk jsem velmi rád vyráběl něco ze dřeva nebo kůry. Velmi živě si vzpomínám, jak mne maminka jednoho prosincového podvečera vzala do kostela podívat se na dřevěný vyřezávaný betlém. Chvíli jsem stál s pusou dokořán. Překrásná řezbářská práce! Po chvíli okouzlení jsem začal s pozorným prohlížením každé postavičky, každého seskupení. Chtěl jsem si vše dobře zapamatovat. Byl jsem přesvědčený, že si doma udělám svůj betlém. Všechno jsem dokázal napodobit – samozřejmě v rámci svých dětských představ a schopností: chlév, postavu Marie, Josefa i malého Ježíše v jesličkách. Dílo se mi dařilo, až jsem narazil na problém, nad kterým jsem si marně lámal hlavu a který neřešila ani ta předloha v kostele.

Kdybyste četli v bibli o narození Ježíše, možná byste si všimli jedné zajímavosti. "Když se narodil Ježíš v židovském městě Betlému za dnů krále Heroda, hle, mudrci od východu se objevili v Jeruzalémě a ptali se: "Kde je ten pravě narozený král Židů? Víděli jsme na východě jeho hvězdu a přišli jsme se mu poklonit." ... A hle, hvězda, kterou viděli na východě, šla před nimi, až se zastavila nad místem, kde bylo to dítě. Když spatřili hvězdu, zaradovali se velikou radostí. Vešli do domu a uviděli dítě s Marií, jeho matkou; padli na zem, klaněli se mu a obětovali mu přinesené

dary." (Mat 2,1.2.9-11)
Vráťme se k tomu mému dětskému problému: Jak udělat, aby nad tím mým betlémem zářila hvězda – jako tenkrát? Snad si řeknete: To přece není žádný problém – zavěsit hvězdu na kousek nití nebo silonu. Ano, nakonec jsem to také tak vyřešil. Přesto však zůstávají dvě otázky:

Co to bylo za sílu, která dokázala tu obrovskou žhavou kouli nejen vést právě tím směrem, kudy mudrci od východu šli, ale zastavit ji přesně tam, kde se Ježíš narodil? A co to bylo za dítě, kvůli kterému se to všechno událo?

Myslím si, že podmínky, ve kterých se Ježíš narodil, nebyly ani tak moc odlišné od těch, ve kterých se tehdy rodily děti chudých lidí. Ať si to připustíme nebo ne, tenkrát v Betlému zrození jednoho dítěte ovlivnilo běh celého vesmíru.

Je pravda, že téměř vše lze zrelativizovat a svést na náhodu. Kdo však nechodí pouze se sklopenou hlavou, ale najde si čas zůstat na chvíli stát a podívat se nad horizont všedních problémů a starostí, kdo se dokáže zadívat na zářivou noční oblohu, ten možná pochopí, proč mi ona nit nebo kousek silonu připomíná dnešní ubohou lidskou snahu "rozumně" vysvětlit tu velkou událost, která se stala skoro před dvěma tisící lety.

Vánoční asociace

Evžen Martinek

Autem přijede před dům. Do třetího patra vyjede výtahem, odemkne a vejde do vytopeného bytu. Pohodlně se usadí do křesla, zatímco manželka něco připravuje v kuchyni. Vedle z pokoje je slyšet rozverný smich, hrají si tam jeho děti. Vtom jej volá, že se jí porouchal mixér, ať ho rychle opraví, nebo ten moučník do večera nestihne. Konečně večer. Spokojeně se natahuje na gauč. Někdo zvoní. Aha, přítelé, pomyslí si. S úsměvem je vítá a zve dál. Mezitím je žena volá ke stolu. Bohatá večeře lahodí oku i jazyku.

Hosté rozvíjejí hovor na své oblíbené téma, ale tu se o slovo přihláší také netrpělivé děti. Ukazují do kouta a když jim je dovoleno, hned si nadšeně běží pro své dárky. Někdo zapnul televizi. Rozhovor pomalu ustal a oči všech se zaměřují na obrazovku. Všichni sledují zajímavý program. Po několika hodinách se přátelé zvedají k odchodu. Jejich unavené pohledy jsou pozdravem na rozloučenou. Snad se tomu dá říct šťastný večer.

Přenesme se o skoro dva tisíce let zpátky a podívejme se na jednu mladou dvojici. Ona

v devátém měsíci sedí na oslu a on kráčí vedle ní. Jíž několik dní se takhle potácejí skalnatou pouští. Teď jsou u cíle, procházejí městečkem a on se snaží najít někde místo, kde by měli trochu soukromí. Nakonec oba končí v jakémusi přistěnku pro domácí zvířata. K večeru ona dává světu člověka, vlastně krále. Sama to ještě neví, ale touto myšlenkou se zatím moc nezabývá. V nočním chladu dítě zabaluje a pokládá do jeslí vystlaných senem. Možná, že se ozve nespokojené zabučení, možná zahýká nic nechápačí osel. Najednou je slyšet

cinkání zvonců, bečení ovce, štěkání psa. K přistěnku se blíží podivná společnost. Jedni v zaprášených šatech, druzí bohatě a honosně oblečeni. Nějací ovčáci z okolí se přišli poklonit králi. Ti bohatí snědí páni se nejdříve mezi sebou potichu domlouvají, pak předkládají nemluvněti dary a uctivě se klání. Ač se s rodiči novorozého neznají a mluví jinou řečí, všem září oči nevýslovným štěstím.

Jaký podivně rozdílný obraz o štěstí se nám promítá před očima v rozmezí takřka dvou tisíc let.

KDE VŠAK JE BERÁNEK?

Abraham
na vrcholu tří probolených dnů
vysoko nad rovnou pochopitelného
staví oltář věřící poslušnosti

A nezůstalo nic
co by moh' Ještě udělat
Je to však málo
Nebe je ještě daleko

Jen díky Beránkovi
připravenému
syn zůstal
nezabitý

Nemohl jsem vzít s sebou nic jiného než dřevo
poslušnosti, oheň víry a meč ochoty zabít všechny
vlastní lhostory. Na hoře Moria, na vrcholu mých
snah, můj smutný oltář vzdávání nikdy nedosáhne
nebe. A má vlastní oběť na urovnání dříví brzy
shoří. Ta mě přece nebe nepřiblíží Ne, to ten připravený
a darovaný beránek.

Já jdu Jen tři dny na vrchol hory a posta-
vím oltář. Více nemohu udělat. Tu pravou oběť
pokládám na oltář On, Bůh, který jí opatřil (1 Moj
22,8.14).

Dáváš mi, Bože, abych ti měl co dát. To, co
požaduješ, sám napřed nabízíš. Provždy ti zú-
stávám dlužen oběť. To, co mám a čím jsem
bohatý, já Abraham, všechna hovádka mých
stád, zůstala v Bersabé. K setkání s tebou je
třeba jiného beránka. Připraveného, darova-
ného, tvého.

Když chci, Otče, k tobě, zodpovědně a
upřímně hledám cestu. Nedbám únavy noci
a dní. Až na hoře Moria, na konci svých možno-
stí, které mě k nebi nedovedou, vidím tvou
připravenou cestu. Jedlnou. Od tebe ke mně
jde skrze Krista. Připraveného, darovaného,
tvého Beránka.

Nabízíš oběť, pro kterou je možno ti věřit.
Dáváš napřed to, co ti mám dát. Dáváš pe-
nize, abych ti mohl zaplatit dluh. Platíš kví
svého Beránka, aby úrok života zůstal mně. Bez
Krista není k tobě kudy jit.

Beránská jsí připravil.
Jen vírou podpalují tvou oběť.

KDYSI

Kdysi dávno byla země blíže nebi.
Vlastně docela blízko.

Lidé se nemuseli dohadovat, jak to
v nebi vypadá, protože každý den k nim
přicházeli na zem andělé a o nebi jim vy-
právěli.

Ale to trvalo velmi krátce. Jen dva lidé
slyšeli tak o nebi vyprávět. Potom totiž upo-
slechli Knížete temnoty, protože chtěli po-
znat jeho království. V jeho rukou však bylo smu-
tno a temno.

Lidé zatoužili opět po nebi, zatoužili po
Tom, který jim v ráji otevíral věčné poklady
poznání, moudrosti, krásy a lásky.

Když lidé uposlechli Knížete světa,
oddáli se nebi. Země se oddála nebi.
Lidé zůstali sami. Samota je strašná
a vyhrožuje smrti.

A tak si lidé řekli: "Spojme se s ne-
bem. Dokážeme to sami. Nebe je nako-
nen docela blízko. Stačí postavit velkou věž."

A postavili věž. Vysokou, hodně vysokou...

Ale ta věž nespolila zemi s nebem. Rozdělila. Rozdělila
lidí a národy. A lidé měli už daleko i jeden ke druhé-
mu. Tu věž nazvali Babylónskou.

MARNÉ ČLOVĚK STAVÍ.

SAM SE NEBE DOTKNOUT NEMŮŽE.

A tak si lidé řekli: "Zapomeneme na nebe. Na zemi
nám taky bude dobré."

Přišel však mezi ně jeden — říkal si Syn člověka. Ale oni se
báli, že by to mohl být Syn Boží. Příliš jim připomínal nebe. Byl
úplně čistý a dobrý, spravedlivý a silný.

A oni se báli, že by Jim to nebe přinesl sem. Už nebe
nechtěli, některým stačila jen ta hrůzná země. Ani toho muže
na zemi nechtěli. Se smíchem mu postavili kříž: "Ať si na něm
dosáhne nebel. Na zemi ho nechcerme!"

MARNÉ VŠAK ČLOVĚK STAVĚL KŘÍZ.

PŘEC SE BŮH ZEMĚ DOTKL.

A země se vrátila. Ten na kříž ji opět spojil s nebem.

"Jistě přijdu brzo!" CESTY DOMŮ

Ptali se Krista, proč se stýká s lidmi špatné pověsti.
Doufali, že pochopí, proč se to nehodí. Kristus "si nedal
říct". Předhazovali to jeho učedníkům, protože jeho
chování prostě pohoršovalo ty "spravedlivé".

I Kristus doufal, že oni pochopí. Když ne jinak, tedy
ve třech podobenstvích o ztracených věcech — o
ztracené ovci, peníze a synu. Pochoptili farizeové, že
ovce patří pastýři, peníz hospodyně a syn — syn patří
domů k otci? (Lukáš 15.)

Ať už je člověk zoufalý jako ztracená a neschop-
ná ovečka, ať třeba ani nevnímá svůj stav jako zaprá-
šená mince v koutě, nebo ať jako marnotratný syn
uvědoměle odchází daleko z domova, kam patří,
vždycky o něm někdo ví, někomu na něm záleží.

Když byl Kristus poprvé na naší zemi, mnoho lidí
nepochopilo, že přišel hledat, že si nepřál nic jiného,
než aby člověk poznal, odkud odešel a kam patří.

Jenže tak málo lidí docenilo vzácnou příležitost Kris-
tova života na zemi. Představovali si Spasitele světa
vznešeněji než hledajícího, prosícího a čekajícího. Vět-
šina lidí nepochopila a nedocenila první Kristův při-
chod.

Zato nám je Kristova chudoba a upřímnost sym-
patická. Naše doba hodnotí kladně takové lidí. Kdyby
Ježíš přišel dnes jako hledající, soucitný — přijali by-
chom jej.

Přijali bychom jej? Pochoptili jsme snad lépe než
jeho současníci před dvěma tisíci lety, proč přišel? Byli
bychom schopni pochopit tu převratně jednoduchou
filozofii, že někomu patříme, že nemůžeme nikdy dojít
dál než k Otcovu domu, že všechny jiné cesty jsou
slepé, že — že člověk to prostě v životě nemůže do-
táhnout dál než stát se Božím dítětem?

Kristus přijde znova. Pro ty, kteří chtějí domů.

PROSBA

Byl studený a sychravý zářijový den. Těžká, vlhká mlha neochotně klesala hluboko do rozoraných brázd studené, prokřehlé země. Slunci každý den ubývalo na síle a teď, když stálo zase o hodný kus níže, zdálo se jako by bylo chladné a svítilo s vypětím posledních sil. Bylo ticho. Do příletu vran chyběla ještě hezká rádka dní a vrabci již dálno seděli načepřeni na nízkých akátech, jež se krčily na samém kraji březového hόjku, který byl největším důkazem, že letos přišel podzim mnohem dřív, než je určeno v kalendáři. Mnozí na to žehrali, ale já mám, ač se vám to bude zdát zvláštní, podzim ráda. Sí jsme tenkrát spolu, brouzdali se mokrou trávou a spadaným listím a vzpomínali. Tady, ano právě tady jsem se poprvé rozhodla jít jen s ním.

Pane, dnes bylo krásné kázání. Vím, že chceš, abych tě pozvala k sobě, Pane. - Chceš přijít? Chci s tebou

prožít neděli. Vlastně ne. Ne, prosím, v neděli se stav jen ráno. Já se pak budu učit až do večera. Nechod ani v pondělí ráno, já určitě zaspím. Pak je škola a odpoledne jdu do kursu. V úterý máme školu až do večera a ve středu, Pane, jdu odpoledne na návštěvu a tam, tam by ses určitě nudil. Ve čtvrtek musím do knihovny a pak zase úkoly. Víš, Pane... V pátek dopoledne je škola a odpoledne zase ten strašný spěch před sobotou. Ale...

Pane? Proč jsi odešel? Vždyť jsem ti chtěla říct, že v pátek večer a v sobotu...

Najednou jsem pochopila. Odpusť mi, Pane. Pane, vím, život s tebou, to není jen sobota a pátek večer... Život s tebou je škola, návštěvy... všechno chceš být se mnou.

Pane, prosím, vrat se! Ne až v neděli, ne ve středu, ale dnes. Už dnes chci, abys přišel.

Karel Strouhal

Ježíš - náš příklad

Tisíce životopisů slavných mužů a žen plní regály knihoven, ale žádný z velikánů není srovnatelný s Ježíšem z Nazareta. Mnozí přinášeli velké oběti ve prospěch lidstva, dokonce i umírali za spravedlivou věc, ale žádný z nich nemůže být Ježíšovým dvojníkem. Proč? Čím Ježíš převyšuje všechny slavné lidi světa?

Když si promítнемe celý život Pána Ježíše, zjistíme, že lidstvo tolik neohromil svými zázraky, jako svým bezhraničným životem a dokonalou povahou. Vždyť řada proroků před ním i po něm vracela lidem zdraví, a někdy dokonce i život (2 Král 4,32-35). Syn Boží se stal člověkem a žil jako každý z nás. Věděl, co je žízeň a hlad, starost i smutek, žil v kruhu přátele, měl co činit i s nepřáteli, ovšem nikdy neudělal nic zlého. V děství ani v dospělosti, činem ani myšlenkou nezříšil. Víte, jak to dokázal? Díky čemu odolal vlivu pokušitele, který usiloval o jeho zničení již od útlého věku? (Mat 2,16)

Ježíšův bezúhonné život nebyl výsledkem působení nadpřirozené moci, kterou si s sebou přinesl z nebe, ale

důsledkem jeho myšlenkového spojení s Otcem. Ježíš o svém úspěšném životě hovořil takto: "Sám od sebe nic nečiním..." (Jan 8,28) "Otec ve mně přebývá a činí skutky." (Jan 14,10) Pán Ježíš měl vírou úzké spojení s Otcem. Čtenářům se někdy zdá termín "víra" tajuplný, ale Písmo svaté jej docela srozumitelně vysvětluje. Víra je přesvědčení o věcech, které nejsou vidět (Žid 11,1), přesvědčení, ke kterému člověk dospěje na základě informací, jež získá z bible (Rím 10,17). Ježíš měl úzký myšlenkový kontakt s Otcem prostřednictvím Písma již od samého dětství. Svědčí o tom i jeho zkušenosť jako dvanáctiletého chlapce, který následujícím způsobem oslovil své pozemské rodiče: "Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?" (Luk 2,49)

Ježíš nosil stále na srdci "věci svého Otce". Myslel na Otce tak, jak milující manželka myslí na svého milovaného muže v době odloučení. V důsledku vzato, chození s Bohem je produkt lidské mysli a v lidské mysli a srdci je uskutečňován. Ježíš myslí stále na to, co leželo na srdci nebeskému Otci a

díky tomu se stal jemu podobným. Ve Starém zákoně čteme něco podobného o Enochovi a Noemovi, kteří neustále chodili s Bohem. Jejich povaha neodolala. Boží vliv v nich zanechal nesmazatelné stopy (1 Moj 5,24; 6,9). V úzkém spojení s Otcem bylo i tajemství bezhraničného života Pána Ježíše.

My jako věřící známe a kážeme Pána Ježíše jako Spasitele lidstva a věříme, že zemřel i kvůli nám. Uvědomujeme si však plně skutečnost, že se nestal pouze naším Vykupitelem, ale také naším Vzorem? Vždyť svým pozemským životem nám dokázal, že i v těžkých podmínkách, na zemi prosáklé hříchem, mohou lidé žít jemu podobný život. Můžeme být laskaví jako on, trpěliví jako on, neúnavní v práci pro druhé jako on a odplácet dobrým za zlé jako on. Ptáte se, jak to všechno můžeme dokázat?

Přemýšlejme o obsahu následujících výroků: "Beze mne nic nemůžete učinit." (Jan 15,5) "Všechno mohu v Kristu, který mne posiluje." (Fil 4,13) Pán Ježíš obstál v každém pokušení díky Boží

moci, která je v hojně místě k dispozici i nám.

V době vědeckého a technického pokroku, v době raketoplánů a atomových elektráren se někdy obáváme vyjít na ulici. Zdá se, že křivka escalace násilí převyšuje křivku populaci růstu. Hlásí se svými důsledky je patrný v mezilidských vzájemnostech, v rodinách i mimo ně. Získává převahu všechno tam, kde je Ježíš vytěsnán z lidského vědomí a srdce.

Zlo však nemusí v našem životě vítězit. V době, kdy si celý křesťanský svět připomíná narození největšího z lidí, přijměme každý osobně výzvu Pána Ježíše: "Pojďte ke mně všichni..." (Mat 11,28) Ježíš stále oslovuje lidi, kvůli kterým žil i trpěl. Stojí i o tebe. Věnuj Ježíši svůj čas. Přemýšlej o něm, uvažuj o jeho radách i slibech. Je stále s tebou (Mat 28,20). Mluv k němu a dej mu pfležitost, aby mohl skrze Písmo a vliv Duchu Svatého mluvit k tobě. Uč se s ním stále chodit a poznáš, že s ním se žije lépe. Chod s ním, a staneš se mu podobným. Vám dvěma patří budoucnost.

Kdo je vlastně Kristus?

Nikdo z nás ho neviděl. Jak se máme těšit na Jeho příchod? Učedníci to měli přece jen lepší: znali Ježíše osobně. Věděli, jak vypadal, jak se pohyboval, znali Jeho hlas, když mluvili nebo se smáli. Když pomysleli na jeho druhý příchod, tak si Ježíše uměli živé představit.

Jakou představu máme my, když myslíme na jeho druhý příchod? Škoda, že učedníci tenkrát neměli fotoaparát, aby nám udělali krásný barevný snímek jeho podoby. Nebylo by zajímavé mít jeho fotografii? Ale vždy máme Ježíšův obraz. Ne, není to fotografie – je to obraz malovaný slovem. Nazýváme ho evangela. I když se v nich nepíše, jak Ježíš vypadal, přesto nám zprostředkovávají důležité informace o tom, jak žil a kdo byl.

Tento Ježíš, který má zase přijít, žil na naší zemi přibližně před dvěma tisíciletími. Evangelisté píší, že zde žil jen 33 let. Podívejme se blíže na několik výrazných momentů jeho života, které nám zprostředkovají ucelenější obraz, kdo Ježíš skutečně byl.

Divotvorce na svatbě

Většinou nacházíme Ježíše mezi ostatními lidmi. Skoro vždy je uprostřed zástupu — někdy v domě, jindy u jezera, na ulici, na tržišti nebo také na svatbě. S ostatními hosty se těší ze šestí mladého páru.

Svatba? Ježíš má jistě důležitější věci na starosti. Vždyť čas, který má na naší zemi k dispozici, je omezený. Ano, právě svatba. Zcela na počátku dějin lidstva přivedl Ježíš Adamovi Evu a oddal je jako první svatební pár. A teď, na počátku svého zdejšího působení, je zase přítomen u svatelného obřadu. Má účast na životě všech lidí. Když má někdo bolest, cití s ním. Raduje se spolu s těmi, kteří se radují. Na svatbě v Káni se lidé radovali. V jednom se však přepočítaly. Víno, kterého zde mělo být v nadbytku, najednou došlo. To je trapné. Je ohrožena celá slavnostní nálada. Někteří hosté už snad něco zapozorovali.

Ne, přece ne. Vždyť je tu šest velkých kamenných nádob — každá obsahuje 80 až 100 litrů — o nich dosud nikdo nevěděl. Teď už je zase všechno, jak má být, víno je dostatek. A jakého! Je lepší než to, které se podávalo na začátku. Jen několik hostů ví, jak to doopravdy bylo. Viděli, jak Ježíš řekl služebníkům, aby prázdne nádoby naplnili vodou. A teď z nich podávají hostům víno. Světe, div se! Ten první zárazek, který Ježíš udělal, se stal na obyčejné vesnické svatbě, aby ochránil mladý svatební pár od trapné situace nebo dokonce ostudu.

Dítě v Jeslích

"V jesličkách v Betlému leží malé pacholátko na slámě," zpívá se v jedné vánocní koledě. Je kolem toho hodně romantiky. Skutečnost byla možná horší, než si představujeme. Bez nadsázký můžeme tvrdit, že každý z nás jsme měli lepší podmínky k narození, než měl Ježíš. Dítě chudých rodičů, narozen ve stáji a v cizím městě. Hůl začnat svůj život sotva mohl. A přesto Bůh zvolil právě tyto okolnosti, aby se v nich stal jeho Syn člověkem. To novorozěně, které zde bezmocně leží, je tentýž, o kterém apoštol Pavel později píše: "V něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi — svět viditelný i neviditelný." (Kol 1,16) Ty ruce, které stvořily člověka z prachu země a které stvořily miliony hvězd ve vesmíru, leží teď v plenkách na slámě. Nic lepšího se pro ně nenašlo.

On, který stvořil svět s nepředstavitelnou přesností — vzpomeňme jen na atomy a molekuly, geny a chromozómy — musí jako každý člověk začít od začátku. Učí se sedět, chodit, mluvit. Učí se zkušeností, že oheň hřeje, ale také páli. Je všemohoucí — a přesto se rozhodl stát se bezbranným dítětem a dobrovolně zůstat plně závislým na Marii a Josefově. Proč? Odpovídá nám na to bible: "Protože sourozence spojuje krev a tělo, i on se stal jedním z nich, aby svou smrti zbalil moc toho, kdo smrti vládne, totiž dásbla a aby tak vysvobodil ty, kdo byli strachem před smrtí drženi po celý život v otroctví. Proto musel být ve všem jako jeho bratří, aby se stal veleknězem milosrdným a věrným v Boží službě a mohl tak smířit hřichy lidu." (Zid 2,14. 15.17)

Mladý tesař z Nazareta

Právě stojí v dílně a dokončuje nějakou práci. Už od svých dvaceti let ví, že ho očekává zvláštní poslání. Pochopil i jednotlivosti svého úkolu. Ale zatím zůstává dobrovolně v Nazaretě. Biblická zpráva o něm říká: "...rostl v sile a moudrosti a milost Boží byla v něm." (Luk 2,40) Ježíš ví, že všechno má svůj čas a že čas pro jeho veřejné vystoupení ještě nenastal. Dobu v rodicovském domě v Nazaretě využívá k tomu, aby byl užitečný, měl dobrý vliv na jiné a v dílně odváděl pocitovou práci. Se svým nebeským Otcem pěstuje úzké společenství, rozvíjí se charakterem a duchovně v osobnosti, která bude schopna vyfexit těžký úkol.

Syn Boží pracuje jako tesař! Zdlouhává námanu, pot se mu perlí na tváři, napíná svaly. Na stavbě usazuje těžké trámy do zdíva — a to všechno ručně. Stroje tenkrát neměli. Ví, jaký je to pocit, když po dlouhém pracovním dni si může člověk odpočinout a uvolnit bolesti ruce i nohy. Ježíš čekal. Klidně, bez nešetrnosti, smysluplně plně a pocitivě pracuje. Tato léta naučila mladého tesára, co znamená být vyčerpán. V budoucnu mu tato zkušenosť pomůže rozumět prací sedfenemu člověku, když se s ním setká. Ví také, jaký je to pocit mít hlad. Sám ho také zákusil. Ví, co to znamená žít jako člověk, protože prožíval všechny dny jako jiní lidé. I o tom nás informuje bible: "Nemáme přece velekněze, kterému by byly cizí naše slabosti, vždyť na sobě zakusil všechna pokusení jako my, ale nedopustil se hřachu." (Zid 4,15)

Soucitný zázračný lékař

A opět zástup lidí. To je jiný den. Ježíš jde pomalu směrem k Jairovi domu. Jairova dvanáctiletá dcerka je na smrtelné posteli. Lidé v zástupu se na Ježíše tlačí, všichni chtějí s ním k Jairovu domu. Každý chce vidět, co se bude dít, a proto chce být co nejbližší u Ježíše.

Je tam i ta žena. Už léta trpí nepřetržitým krvácením. Všechno své jméně vynaložila na léčení, ale nic ji nepomohlo. Plna zoufalství se snaží protlačit skrz hustý zástup, aby se dostala blíž k Ježíši. Neočekává, že by se jí podařilo s Ježíšem promluvit, aby mu mohla vyličit svoje trápení a prosit ho o uzdravení. Stačí, říká si sama pro sebe, jen uchopit jeho oděv. Snad se ho jen dotknout, a to ji už uzdraví. K tomu upnula všechnu svou naději. Konečně se jí podařilo protlačit těsně za Ježíše. Třásla se rozčilením, když natáhla ruku a dotkla se lemu jeho roucha. Stalo se přesně to, co si její víra přál. Je zdrává! Okamžitě to pocitila v celém těle. Štěstím by nejradiji jásala. Otočila se, aby se nenápadně ztratila v davu. Ale Ježíš se zastavil. "Kdo se mne dotkl?"

"Pane, vždyť se na tebe tlačí lidé ze všech stran," udiveně mu odpovídají jeho učedníci.

"Ale někdo se mne dotkl zcela vědomě," trvá na svém Ježíš a upřeně se podíval na uzdravenou ženu. Ta se sklonila na kolena a překotně vyznává svůj případ i jak došlo k uzdravení. Ježíš, plný soucitu, jí řekl: "Dcero, tvá víra tě zachránila, jdi v pokoji." (Luk 8,48)

A co je zatím s Jairovou dcerekou? Zemřela. Zatím co je Ježíš na cestě k ní, přichází zpráva, že už je mrtvá. Ježíš utěšíuje zděšeného otce: "Neboj se, jen věř a bude zachráněna." (v. 50) Vcházejí do domu. Smrt musí ustoupit tomu, kdo je sám pramenem života: Dítě vstalo a je zdravé jako dřív.

Takový je ten soucitný zázračný lékař. Přesvědčili se o tom malomocní, slepi, hluchoněmi, posedlí, chromí, ba dokonce i mrtví — všichni byli uzdraveni a pocitili životní sílu, jakou dříve neměli. Ze všech stran je slyšet volání: "Slíť se nad námi!" "Pane, kdybys chtěl, můžeš mne uzdravit." "Pane, věřím, chci věřit, spomoz moj nedovčevl!" Ježíš nikoho neopomněl. Každému, kdo k němu přišel, pomohl.

Učitel a Mistr

Ať Ježíš mluvil kdekoliv a s kýmkoli, vždy měl na zřeteli království svého Otce. Přesvědčujeme se o tom v kázání na hoře nebo když mluví z lodičky k zástupům na břehu jezera. Je tomu tak při noční návštěvě Nikodéma, zástupce židovského duchovenstva, nebo když mluví ke skupině matek, které k němu přinášejí své děti, aby jim požehnal. Vysvětluje, jaké to bude v Božím království, jak lidé tam přijdou a kteří lidé už dnes mohou patřit do tohoto království, aby v něm žili věčně.

Tak mnoho by toho měl lidem říci a tak málo času má, aby je učil. A toliku bludům se musejí napřed odnaučit! Lidé přicházejí v celých zástupech, aby Ježíše slyšeli. Vždy hovoří tak oduševněle, jasně, docela jinak než zákonici, kteří k nim obvykle mluví v jazyku. Lidé cítí, že Ježíšova slova jsou pravdivá. Kromě toho je jeho poselství zcela srozumitelné. Zádná teologická učenost, které nerozumějí, zádné filozofování. Ježíš nazývá věci pravými jmény, používá příklady a obrazy z denního života. Mluví o setbě a žni, o práci na vinici, o sňatku, o koupi a prodeji, stavbě domu, květinách, ptácích, stromech, lampách, soli, penězích a o mnoha dalších věcech. A když se lidé ze zástupu zase vrátili domů a viděli kolem sebe věci, o kterých Ježíš hovořil, vzpomněli si bezděčně i na Ježíšovo učení, s kterým je seznámili. Vzpomněli si, jak jim vyprávěl o Boží lásce, o Božím království a životě v něm. Nový vztah k Bohu se promítl v jejich každodenním životě.

Dokonce i Ježísovi nepřátelé museli doznat: "Ještě žádný člověk nemluvil tak jako tento." (Jan 7,46) Evangelista Matouš, výstižně popisující Ježíšův život, zaznamenal: "Když Ježíš domluvil, lidé žasli nad jeho učením. Na rozdíl od učitelů, které znali, z Ježíše vyzařovala zvláštní síla." (Mat 7,28)

Neúprosný soudce

Tak Ježíše vůbec neznáme. Je rozhoren. Z provazů, kterými přiváděli do chrámu obětní zvířata, si upleti důtky a rozlícen se postavil před z části překvapené a částečně se hádající muže.

Jsou velikonoce. Chrám a jeho nádvoří, které byly určeny k poobožnosti a k bohoslužbám, se změnily na tržiště, kde prodávali a kupovali zvířata určená k obětem. U stolu směnárníků si lidé mohli vyměnit římské peníze s obrazem nenáviděného císaře za chrámové peníze — šekely. Ty byly třeba k bohoslužbě. Obchod se vyplácel. Větci židé, kteří přišli k velikonočním svátkům do chrámu zdaleka, neměli jinou možnost než se podvolit tvrdým podmínkám směnárníků. Šťastní z toho však nebyli. Na chrámovém nádvoří se smlouvá, lidé se hádají, do toho se přidává bečení ovcí a dobytka a k tomu jejich zápach. Mezi to všechno se misí cinkání peněz. Ježíš to už děle nevydržel. Boží dům — dům jeho Otce — se odcitil svému poslání. Popadl nejbližší stůl, převrátil ho a peníze se rozkulály na všechny strany. Všichni kolem zděšením strnuli. Prodavače i s dobytkem vyhnal. "Pryč s tím odtud! Nedělejte z domu mého Otce tržiště!" volal za nimi.

Poholhasité protesty odumřely mužům na rtech, když uviděli výraz Ježíšova obličeje. Díval se na ně jak rozhněvaný Bůh. Přemožení strachem a výčitkami svědomí před tímto Božím soudem nechali všechno tak a utekli.

To nebyl "pokorný a mírný" Ježíš. Ted ukázal, jak nenávidí hřich. Stále a znovu dokazoval hříšníkům svou lásku, ochotu odpoutat. Jeho bytost však zvěstuje i něco více. A to si musíme jasně uvědomit: Ježíš se s hříchem nemazlí ani s ním nedělá kompromis. Hřich odpustit — ano, vždy; ale hřich trpět — nikdy!

Vykupitel, který za nás zemřel

Poslední hodiny jeho života se rychle bližily. Vidíme Ježíše, jak klečí na zemi tam v Getsemanské zahradě. Zmocnil se ho zármutek a smrtelná úzkost. Padl na tvář, prsty se mu zarývají do země. Hřichy všech lidí, každého jednotlivce, i ten můj, ho tlačí k zemi. Přesto se rozhoduje vzít je dobrovolně na sebe, a v důsledku toho zemřít. Zbičován, ale přitom plný důstojnosti, stojí před Pilátem, zatímco dav křičí a žádá jeho smrt. Jeho obličej je rozbity, oteklý. Jeho hlava je poraněna od trnů, které upletli do tvaru koruny a narazili mu ji na hlavu. Jeho záda jsou rozbita od bičování, na nich je zaschlá krev. Rozvášněný dav si vynucuje Ježíšovo ukřižování. Prokurátor Pilát si myje veřejně ruce, aby všem naznačil, že Ježíš je nevinen a s jeho smrtí nechce mít nic společného. Šílící dav bere vinu za Pilátovo rozhodnutí na sebe: "Krev jeho na nás a na naše děti!" (Mat 27,25)

Ježíš klopýtá pod těhou těžkého kříže. Opouštějí ho sily, už dál nemůže. Uprostřed silnice zůstává ležet. Přinutili jiného, aby za něj nesl kříž. A průvod na popraviště pokračuje dál. Na pahorku za městem byl přibit hřeben ke dřevu kříže. Zoldnéři pak zvedli kříž s obětí a zarazili jej do připravené jámy. Poslední úsek utrpení začíná — nesnesitelné bolesti, nemožnost se nadechnout spojená s předsmrtnou úzkostí, palčivá žízeň, selhání krevního oběhu — smrt pomalá a mučivá.

Setmělo se. Do tmy se rozlehne výkřik, který se zafezává až do morku kostí: "Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?" Ticho. Ježíš poslední výkřik ve smrtelné úzkosti. Je mrtev. Země se chvěje. Konec?

To si myslí on. Tělesná bolest na kříži byla přehlušena ještě větší bolestí. V zastoupení hříšníka vzlal na sebe jeho hřich a umírá místo něho. Je to smrt bez naděje — smrt, která čeká všechny zatvrzelé hříšníky. Po celou dobu jeho pobytu na zemi posilovalo Ježíše vědomí, že je spojen se svým Otcem. A teď je spojení přerušeno. To hřich vstoupil mezi něj a Otce. Proto ten výkřik: "Proč jsi mne opustil?" Smrt a hrob leží výhružně před ním. Dál už nedokáže vidět. Umírá smrtí, kterou jsme si zasloužili my — smrtí bez naděje na zmrvýchvstání, tedy věčnou smrtí. To podstoupil Ježíš pro nás. Tak velice nás miloval.

Kdo že zase přijde?

Tento Ježíš, který zase přijde, není pro svět ani pro nás žádným cizincem. Roky, které zde prožil na naší zemi jako člověk, byly prvním dílem v určitém plánu. Rikáme mu plán vykoupení člověka. Druhý cíl plánu, jeho dokončení, bude Ježíšův druhý příchod na naši zemi. Při něm prokáže Ježíš stejnou moc, stejný postoj k hřichu, tentýž soucit a tutéž lásku jako tenkrát před dvěma tisíci lety. Přijde pro mne a pro tebe. "Zase přijdu", slibil krátce před svou smrtí "a vezmu si vás k sobě." (Jan 14,3) Pak půjdou všichni domů — on a my také.

CO JE PRAVDA

Jan Bárta

Věřit?
K čemu je to dobré?
A jak to funguje?
Bůh?
Kde?
Támhle?
Anebo tam?
Pravda?
K čemu?
Einstein stejně všechno zrelativizoval

Pilát mu řekl:
"Co je pravda?"
Po těch slovech vyšel opět k židům
a řekl jim:
"Já na něm žádnou vinu nenalézám..."

Pane jak jsem šťastný
Že ses tenkrát neptal
K čemu je to dobré
Jak to bude fungovat
Že ses nestaral
Kde a kam
A přestože jsi dobře věděl o zákonu relativity
Přišels na naši Zem
A stal ses absolutní jistotou
Pro každého
Kdo propadl zoufalství
Nezodpovězených otázek

NECHCI JEN JAK ŘEKA

J. A. Jeřínek

Nechci jen jak řeka proplouvat
mozoly pohoří na dlaní světa.
Netoužím po překrvených ulicích
kde rdoušeno je slunce stínem smogu.
Já toužím být cestou co vede Pane k Tobě
co vede Pane za Tebou.

Netoužím být zvonem bez srdce.
Netoužím zesnulé křísit umíráčkem.
Netoužím křísit ty
co pod lavinou kamenů
pohřibili varovný hlas proroků.
Já toužím být srdcem zvonu
a být do vlastní hluchoty
až uslyším Tě Pane přicházet.

Nechci být slovem uvězněným
v sepnutých dlaních.
Netoužím touhu odít v přání
a nehladovím snění po tom
co je jen prach a dým.
Já toužím být modlitbou co stoupá
k nebesům
v ní Tebou být
a Tvým.

ZIMNÍ ZAHRADÁ

Evžen Martinek

Jak nečekaný host
Po špičkách se přikradou
Oknem, pak zimní zahradou
Neviditelné bašičky štěstí
Ve Tvých pokojích se usadí
Aniž bys tušil, teprve později
Se ptáš s novou nadějí
Ják dlouho tyhle růže pokvetou?
Podzim očekáváš s úzkostí
Kdy vítr navždy jejich vůni odnese
Růžový závoj do všech koutů roznesе
Věčný chlad se v domě rozhostí
Znám zahradníka
Co z plných kapes razhazuje
Pozvánky do své zahrady
Svým klíčem odemyká
Dvířka srdci hledajících
Vejdí a neměj výhradyl

JEŽÍŠI KRISTE

Věra Gajdošková

Ježíši Kriste...
Máš na dlaní
mě jméno vyryto —
do hloubky hrotem kovu.
Někdy se bojím —
zas bolí to,
když hříchem
tě raním znovu.
Máš na dlaní
láskou je napsané;
kéž láskou Ti odpovím
a životem vyznávám:
Můj Pane...
Jen slova jsou slabá,
Já vím...
Ježíši Kriste...

PRAVDA

Richard Rada

Pravda je stálá neměnná
koupit si můžeš jenom lež
tu vlasatici v paruce
tu výstavní škatuli
zapáčující špinu v naškrobených
a nažehlených
šatech
libivou voňavkami
jako bys viděl v přítmí
pravdivou krásu
ouvez na světle
zase koupil jenom
lež

GOLGOTSKÁ ELEGIE

J. A. Ježínek

Zradostní můj každý den, ó Pane,
rozsvíť světlo v temnotách, v nichž kráčím,
pomoz mi unést lidský těžký kříž,
ten úděl prvotního hřichu,
jenž s sebou po cestách svých vláčím.

Kol hrdla stahuje mi stáří smyčku času,
z mých přátel zbyly již jen stíny vzpomínek,
samotou znaven klopýtajsem za ozvěnou Tvého hlasu,
když Tys mě volal opuštěn v té Getsemanské noci.
— nevzbudil mě — ani zrádcův polibek.

V tom snu i já jsem volal: "Ukřížuj!"
než probudil mě kohoutí zpěv ranní.
Ty šel jsi na smrt zrazen a opuštěn,
provázen hněvným křikem těch,
které jsi vykoupil krví svých probitých dlaní.

Vidoucí slepí prohlédli.
Ty vystoupil jsi do svatyně svatých,
člověk se od té doby nezměnil,
jen k podobě své mění svět,
v němž pouze vírou v možnost svého vykoupení,
rozezná ovocie dobré od bylin jedovatých.

Dnes máme, Pane, v Tobě přímluvce,
nás svět temna prozářen je světlem Tvého vykoupení,
zatímco svět bloudících hledá pouze
stigmata Tvých dlaní
a neslyší hlas svého Spasitele,
tehdy na Golgotě, ani nyní:
Otče, odpusť jim, neboť nevěděl, co činí.

CENA ZA ŠTĚSTÍ

Phil Bosmans

Chceme-li být šťastní,
musíme za to zaplatit nějakou
cenu.
Dávat sami sebe,
to nejde s fanatismem
nebo ze snahy po uplatnění,
také ne jako fyzivá povinnost
nebo křečovitě napjatá oběť.
Může se to stát jen svobodně,
šťastně a z lásky.
A pak je mé štěstí zde:
jako stín mé lásky.

NADĚJE

Mariána Bozáková

Naděje
je nezdolná
a neústupná
znovu vstává
sotva co dopadla na tvrdou zem.
Ještě si nestihla ovázat koleno
a už se belhá
k výšinám.

Z LÁSKY

Véra Gajdošková

Přišel jako dítě —
bezmocné dítě malé.
Oblékli lidské tělo,
ochotně odložil
vesmírnou korunu Krále...
Že se mu vůbec chtělo!

Pro koho, Pane,
snášel jsi nesmírná muka?
Pro ty, co "ukřížuj" volali?
Pro ně tvé srdce
na kříži v samotě puká?
Vždyť oni tě zabít nechají!
Přišel jsi z lásky —
láskou jsi pro lidi žil
a lásku chceš nám dát.
Toužíš i dnes,
by každý pochopil,
že ho máš, Kriste, rád!

VEDE NÁS KRISTUS

Véra Gajdošková

"Když se pak narodil Ježíš
v Betlémem Judově
za dnú Herodesa krále,
aj, mudrci od východu slunce
vypravili se do Jeruzaléma..."
(Mat 2,1)

Vedla nás hvězda,
zářící, nebesky čistá.
Za ní jsme putovali...
Tak moc jsme toužili
uvidět dítě — Krista
a poklonit se Králi...
Když jsme pak pohlédli
do jeho drobné tváře —
světlo nás zalilo.
Vždyť do něj vila se
celého nebe záře —
to Dítě zářilo!
Ted víme, co dosud
jsme tušili jen:
To je Bůh v člověku!
V tom Dítěti splnil se
náš lidský sen,
jenž snili jsme od věků...
Bez něho nemá
lidský život cenu,
i slunce je před ním bledé.
Tim Světlem máme
cestu ozářenu,
jež do nebe nás vede.
Vede nás Kristus...

INZERÁT
Mariána Bozáková

Nabízím:
vycíslení srdce
od sobectví
charitativní
nenávisti
smířování.
Zn. Nepřísej jsem,
abych soudil svět,
ale abych ho spasil.

SMRT

Bez jakéhokoliv předchozího varování. Zemřel dříve, než ostatní stačili cokoliv pochopit z toho, co se kolem něj děje. Jeho smrt zaskočila snad i jeho odpůrce, nikoliv ovšem jeho vrahů. Když před týdnem vjížděl do Jeruzaléma, za zvonivého pokfiku — Sláva Bohu —, za radostného smíchu malých dětí, nikdo netušíl, že jde na svou popravu. Pouze on sám. Nebo dokonce věděl?

Několikrát, před osudným vjezdem do Jeruzaléma, předpovídala svou smrt. Nejblížším učedníkům dokonce řeká, proč a jak zemře (Mat 20,17-19). V domě svého přítele Lazara, kterého vzkřísil, na slavnostní večeři, zcela zjevně hovoří o svém pohřbu (Jan 12,7). Ježíš jistě věděl o tom, že jde na smrt. Ale proč tam tedy jel? Proč strkal hlavu do oprátky, respektive sám vylézal na kříž? Každý z nás by se Jeruzalému vyhnul na sto honů. Ne tak Ježíš. Co jej přimělo k takovému, jistě podle mnohých, šílenému jednání?

Ted se na kříži ztěžka nadechuje. Kotníky u nohou má zbitý hrubým hřebem, který roztrhal kůži a maso do hlubokých vyhřezlých ran. Občas se na hřebu vzepře, aby ulevil rukám, za které visí na vodorovném ramenu kříže. Ale především se potřebuje nadechnout. Vzduch, to je to, co mu nejvíce chybí. Moci se pořádně zhlučka nadechnout. Ochabující svalstvo už vypovídá poslušnost. Jedna bolest přebíjí druhou, licituje jak vojáci pod křížem, když losují o jeho šaty. Ruce a nohy jako kdyby se už trhaly od těla. Hrdlem prochází každý doušek vzdachu jako kámen. Žízeň dávno přilepila jazyk na patro.

Ti pod kříži sledují marný zápas. Vojáci římských legií jsou nezúčastněny pozorovateli, a přece jeden z nich vydává o Kristu zajímavé svědectví: Tento člověk byl spravedlivý (Luk 23,47). Nebylo ale mnoho těch, kdo nikdy neslyšeli alespoň náhodou jméno Ježíš. Většina z těch pod křížem se s Ježíšem už někdy seškala. Jsou tam učedníci, kteří se ještě před nedávnem přeli o to, kdo bude v Kristově království ministrem a ted zpovzdálí sledují a dívají pozor, aby je někdo nepoznal a nedával do souvislosti

s tím umírajícím. Jsou tam ti, kdo jej opravdu milovali. Jsou přímo pod křížem. Nic nechápačí a tušící strašnou nespravedlnost. A jeho vrah? Ti jsou si natolik jisti svým vítězstvím, že se ani neobtěžovali přesvědčit, zda-li skutečně Kristus umírá. Spolu s ním umírají ještě další dva. Na první pohled tři rozsudky, tři odsouzení, tři tresty, tři kříže, troje umírání. Vše stejně.

Smrt je ale příliš osobní na to, aby byla stejná. Smrt konfrontuje s nejzákladnější realitou světa. Kristus a jeho okolí bylo konfrontováno tím nejdrsnějším způsobem.

Jeho smrt ale nebyla rozdílná pouze v obecně lidské dimenzi — ve způsobu umírání, ale především v rozměru morálně etickém. Jeho smrt totiž neměla být! On neměl povinnost zemřít! Na něj se nevtahoval kauzální zákon — Důsledkem hřachu je smrt. (Řím 6,23a) Jeho život nebyl zasažen hřichem, a proto se podle práva na něj smrt nevtahovala. Ale on — podle zpráv evangelíí — vedl jak život bez hřachu, tak umírá a navíc krutou smrtí. Tento rozpor je pro člověka naprostě nepřijatelný a nepochopitelný. (1 Kor 1,23) Řešení je ale božsky prosté. Kristus zemřel na našem místě. Jeho zástupná smrt naplnila požadavek zákona, který se vztahoval na nás.

Kristus již dávno před svým odsouzením věděl jak skončí. Znal své poslání. Ze studia Zákona a Proroků — dnešního Starého zákona — a ze spojení se svým "Otcem v nebi" pochopil velmi záhy, jaký je jeho cíl. Pochopil, že celá izraelská bohoslužba směřuje k jednomu, a tím je oběť. Pochopil, že všechny dosavadní oběti pouze poukazovaly na tu hlavní, na jeho oběť.

Veškerá služba ve svatyni se utápela v krvi obětních zvířat. Izraelci Kristovy doby už dávno nespatovali v přinášených obětech předobraz té hlavní, právě

naopak povýšili každodenní oběti na smysl celé bohoslužby. Už zapomněli, možná schválně, co řekl největší izraelský král David: "...nežádals oběť zápalnou ani oběť za hřich... Plnit Bože můj, tvou vůli je mým přáním..." (Ž 40,7c.9a)

Kristus poznal, že on je ten, o kterém hovoří prorok Izaiáš: "Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ...byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost, ...jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech." (Izai 53) Přijal do svého života důsledky našich provinění a nabídl nám za to svůj život. Tím rozbořil všechny dosavadní normy morálky. Už svým životem bořil životní styl lidí, ale svou smrtí dodal svým slovům a činům takovou váhu, která nutí člověka buď cele přijmout nebo zcela odmítnout takové životní krédo. Jeho vyhraněný postoj, z našeho hlediska hnaný až do krajnosti, nabízí pouze tyto dvě alternativy. Život vedený láskou k druhým, život oběti a služby, nebo život vedený prvořadým zájmem o sebe. Žádnou třetí alternativu nám zde Kristus nezanechal.

Jak je tedy možné, že smrt je i po dvou tisících letech reálně přítomná v našich životech, domovech a rodinách? Proč, když její moc je zlomena? Za celou tu dobu není znám jediný případ, že by někdo neumřel, ale naopak žil dál.

Kristus svou smrtí dal nám šanci vzít moc jeho života. Předně pro náš aktuální život to znamená nový rozměr. Rozměr jistoty a smyslu bytí. Rozměr jiného životního stylu. Ale tím to zdaleka nekončí. Kdo přijme jeho život, a tím mu odevzdá svůj, má jedinečnou příležitost vejít s ním do plného života, podle původního Božího záměru. Smrt je jistě neoddiskutovatelně hrozná, ale existuje za ní možnost života, zatímco za druhou smrtí už nová možnost nebude. (Zjev 21,8) Skutečností Kristova vzkříšení dostává jeho smrt rozměr všezaahrnující záchrany. Skrze jeho smrt můžeme mít podíl na jeho vzkříšení.

ANO, KRISTUS EXISTOVAL; **ALE CO MÁTE ZE ŽIVOTA S NÍM?**

Náš věk se více zajímá o fakta než o ideje. Je pozoruhodné, že ač Pán Ježíš zná lepší cestu, doporučil svému pochybujicímu učedníku možnost poznat skrze člověčenství své božství: "Polož svůj prst sem, pohled na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuj a věř." Tomáš mu odpověděl: "Můj Pán a můj Bůh." Et noli esse inerulus! Něžné a nepřeložitelné "NOLI!" Tomáš neodporoval. Viděl člověka, vyznal Boha; "Pán můj a Bůh můj."

JEN KDO JE OCHOTEN VIDĚT A ZVAŽOVAT, MUŽE NÁSLEDOVAT: PÁN MUJ A BŮH MUJ

Kdo je tím neobyčejným mužem, který se před dvěma tisíciletími objevil v západní zemi mezi neslavným lidem, ale který do okruhu svého vlivu vtáhl téměř celý svět?

Kdo je ten muž, který po svém odchodu získal více učedníků než ve své současnosti?

Kdo dal v dějinách sílu milionů mužů a žen pro něho šlechetně žít a bylo-li nutné i statečně umírat?

Proč každým datem dopisu nepřímo vzpomínáme rozhodující časový mezník: Před Kristem nebo po Kristu?

Nikdy nebyl poplatný lidským představám o sobě. Své evangelium neformoval podle poptávky, nešlo mu o popularitu. Nezanechal nám lék proti rakovině, nepřispěl žádným vynálezem, který by trvale usnadnil náš pozemský život. Nehýnil nabídkami, neslibil, že splní všechna byť sebezbožnější přání. Jeho božství prozařuje jeho učením. Je božským v umíráni, mocným při vzkříšení. Někomu se to zdá možná málo a byl by raději, kdyby se v hímských análech našel nějaký úřední zápis o Ježíšově zázračném oživení. Jsem však přesvědčen, že by ani sto takových zápisů nemělo takovou průkaznost jako zjištění, že Ježíš ovlivňuje a mění už dva tisíce let od svého ukřížování životy milionů obyvatel této planety, mezi nimi i životy naše.

Proč právě on si nárokoval naše následování? Neobhatili svět i zaklada-

telé a učitelé jiných náboženství? Není i jejich učení kulturním a mravním vkladem? Kolik vzácných morálních aspektů přinesl např. Konfucius, Buddha a jiní! Nesvědčí snad v jejich prospěch oživený zájem o jiná náboženství právě v Evropě?

Neřeba se tomu divit, když si uvědomíme, že nezklamalo evangelium, neselhalo křesťanství, ale křesťané. Neřeba se divit, nachází-li někdo v ošatec plevele i nějaké zrno.

Ještě jednou tatáž otázka: Co dává Kristus, co máme z jeho následování? Poslyšme, co říká on sám o svém poslání: "Neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo." (Luk 19,10) Ano, Pán Ježíš přinesl pomoc proti hříchu, který je příčinou všeho zla a bolestí lidstva.

Hřích — slovo, které stejně jako mor, peklo nebo kat, páchně středověkem. Žel, hřích jako zákefálná nemoc je zhoubnější než rakovina. Rozbíjí mezilidské vztahy, ničí domovy, zbabuje nás svobody a zotročuje cestou drog a vásní. Zapaluje válečné požáry a vhání do zoufalství toho, kdo si s ním zadá. A právě moc hříchu přišel Pán Ježíš zlomit. Dávné starozákonné proroctví předznamenalo jeho poslání takto: "On zajisté vysvobodí lid svůj od hříchu jejich..." A Ježíšův současník, Jan Křtitel, volá: "Aj, Beránek Boží, který snímá hříchy světa." (Jan 1,29)

Že hřích není jen něco pomyslného, vyplývá z výroku významného vědce Einsteina, který mluví o tak zvané "démonii zla lidského srdce". Hřích pošpiní člověka a neodpuštěn zůstává trýznivou zátěží, někdy i po celý život.

Před několika lety bylo zveřejněno tvrzení primáře londýnské psychiatrické léčebny. Uvádí toto: "Kdyby se dnes podařilo likvidovat vzpomínky na životní pády a hříchy minulosti, polovina mých pacientů by mohla zítra jít domů."

Ježíš jediný má nejen moc odpoutat, ale tím, že vzal na sebe naše viny, dokáže zklidnit naše svědomí a naplnit srdce novým pokojem.

Všechna náboženství sice nabádají k dobrému, ale nepomáhají ve skutečném boji se zlem. Ježíš právě naopak: Nikdy

nežádá, aniž by dříve neobdaroval silou k vítězství. Ostatně zdá se, že všechny moudré rady byly za minulá tisíciletí napsány neb vysloveny a je už třeba je prožívat. Kde brát sílu žít šlechetně, ne-li od Ježíše? Slyšte něco z jásotu člověka zbaveného hříchu: "Blahoslavený je člověk, jemuž je odpuštěno přestoupení a jehož hřích je příkryt." (Ž 32,1)

To říká mně a tobě? Ježíš tebou nepohrdne, třeba jsi na tržišti života hříchu prodal své nejlepší síly. On jediný dokáže vtisknout životu smysl a cíl. Netápe, ale sám se stal cestou, pravdou i životem.

Když se Konfucia ptali, co je smrt, odpověděl skromně a po pravdě: "Jak mám vysvětlit smrt, když nevím, co je život?"

Velkým darem našeho Spasitele je nabídka stálých kontaktů a přátelství. Z naší strany je můžeme pěstovat cestou modlitby a studiem Písma svatého. Jde o hřejivé vztahy, které Pán Ježíš vytvořil tím, že nám přiblížil nebeského Otce. Takové označení Boha nezná žádné z mimokřesťanských náboženství. Buddha nezná trvalé společenství: "Já odcházím a zanechávám vám své učení" — říkal. Stačí to? Snad někomu ano, ale Boží děti si cení stálý kontakt s živým Spasitelem

To nejpozoruhodnější, co nám Ježíš závěrem svého pozemského života řekl na rozloučenou, zní: "Opět přídu." (Jan 14,3) Když ekologové, politikové a ekonomové hledají řešení pro mnohé problémy světa, i když futurologové nejdou dál ve svých prognozách než do roku 2030, má Ježíš řešení: "Hle, činím všecko nové..." (Zj 21,5) To nemohl tvrdit žádný z učitelů — Boží Syn ano. On spolu s Otcem dal život naší planetě a On jediný uzavře dveře časnosti a otevře brány věčnosti.

K Tomášově vyznání "Pán můj a Bůh můj" je vhodné závěrem připojit vyznání taktéž velikého učitele národů J. A. Komenského:

"Pane, ty jsi plnost plnosti; naše srdce nebudete spokojeno, pokud se neustálí v tobě... Dej, ať tě miluju z celého srdce. Zde jsem, jsem tvůj a chci jím být věčně."

naděje na setkání

Zemřel nám syn. Kdo to neprožije, nepochopí... Ne nejsem zoufalá. Skončila rána, do kterých jsem se odmítala probouzet, kdy jsem se ze všech sil snažila udržet víčka v milosrdném spánku, ve kterém člověk aspoň na chvíli zapomene na zármutek. Jsou pryč noci, ve kterých jsem bezmocně nedokázala odpovědět na zoufalé "proč" jeho vyplašených očí. Zbyl jen nesmírný smutek, jehož bolestivé ostří otupuje naděje, naděje na setkání.

V duchu se vracím skoro o 2000 let zpátky... Stojím na úpatí Golgoty, kde také umírá Syn, Syn Boží.

Co jsi tehdy cítil, můj nebeský Otče, když se tebe ptal tvůj Syn "proč"? Co tě vedlo k tomu, že jsi dopustil, aby zemřel? Vím, byla to láska, nekonečná láska k hříšnému světu, ke mně i k mému synu.

Jen proto, že zemřel On – tvůj Syn, nemusím být zoufalá. Mohu se s nadějí přenést přes obzor smutku a již nyní prožívat tu nádhernou chvíli, kdy budu moci znova obejmout svého milovaného syna.

Jak jsem ti vděčná, můj nebeský Otče!

Vítězslav Vurst

Pavle, o co?

Již po několikáté se naše diskuse stočila k bibli a jejímu poselství. Můj spolupracovník Pavel byl velmi zvídavý. Zajímal se o všechno a nejvíce ho přitahovala diskuse o druhém příchodu Pána Ježíše a událostech, které mají tento den předcházet. Zajímal ho to, ale nevěřil tomu. Byl rok 1968. Lidé žili v nových nadějích a on jako mladý člověk připouštěl snad všechno možné, ale druhý příchod Krista mu do jeho programu nezapadal. Vadil mu.

Od chvíle, kdy jsem začal brát poselství bible a její slova vážně, jsem pevně věřil v konkrétní, viditelný druhý příchod Ježíše Krista jako vyvrcholení světových dějin. Mrzelo mne, že můj spolupracovník, se kterým jsem si rozuměl a kterého jsem si vážil, to nemohl nebo nechtěl pochopit. Cítil jsem, že by potřeboval nějaký "silný" argument. Něco, co by s ním pořádně zařásllo. A tak, aniž bych to předem promys-

lel, podával jsem Pavlovi ruku k uzavření sázky: "Pavle, o co, že Kristus přijde do deseti let!" Zabralo to... Zarazil se, ale pak mi ruku podal. Už nevím o co, ale sázka byla uzavřena.

V mých očích, v pohledu mladého osmnáctiletého kluka, který začal dělat první samostatné krůčky ve své výšce, se těch deset let zdálo jako dostatečně dlouhá doba k tomu, aby Ježíš Kristus přišel. Deset let... Určitě to tak bude. Ve chvíli uzavření sázky jsem si byl naprostě jistý.

Cas nás rozdělil a na sázku jsem zapomněl. Až jednou... Po několika letech jsem jel vlakem k rodičům. Na jedné z železničních stanic jsem uviděl Pavla ve funkci výpravčího. Z rozjíždějícího vlaku jsem na něj zavolal. I on mne poznal. Bylo to krátké, ale radostné setkání. Když jsem zavřel okno a znova se posadil, viděl jsem najednou před sebou jeho nataženou ruku. V mých uších

zněla slova: "Do deseti let... Pavle, o co?"

Z deseti let bylo již osm pryč. A nic... Jak bláhově jsem si tenkrát počíval. Vybavíla se mi znova celá ta atmosféra, rozhovor a odhad času. Jako kdybych tenkrát neznal Ježíšův výrok, kterým on sám varoval před předpovídáním konkrétního dne. "O tom dni a hodině však nevěděl nikdo." (Mat 4,36)

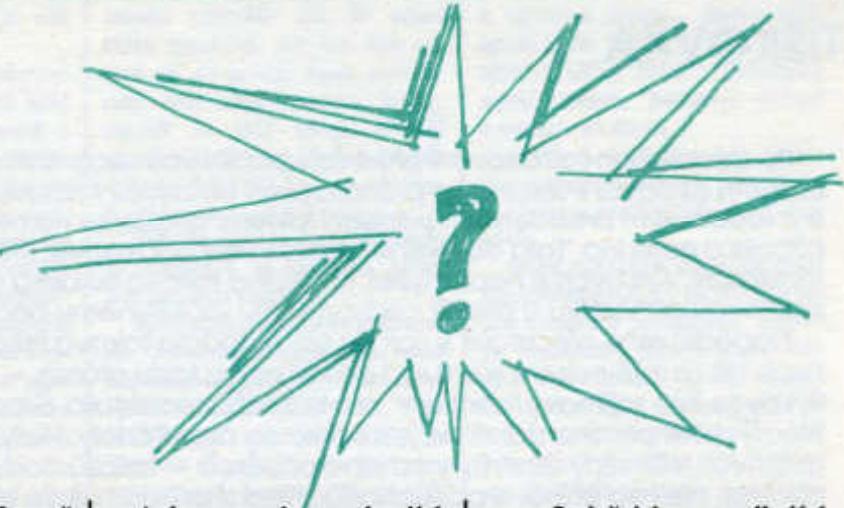
Sázka, která se mi po "rychlíkovém" setkání s Pavlem vybavila, mne stále znova a znova vracela k tématu našeho tehdejšího rozhovoru. Jak je to vlastně s druhým příchodem Pána Ježíše? Je skutečně tak konkrétní a blízký? Je pro mne stále tím největším a nejkrásnějším dnem? Náhodné setkání s Pavlem mne přivedlo k jakési "inventuře" mého vztahu ke Kristovu návratu.

Od doby uzavření sázky jsem vyslechl nejeden argument proti, ale viděl jsem najednou před sebou jeho nataženou ruku. V mých uších

hém příchodu Pána Ježíše přijímal. Viděl jsem, jak toto poselství změnilo jejich život. Jak jim přineslo nový pohled na přítomnost i budoucnost. Může být druhý příchod Pána Ježíše jen nějakou křesťanskou utopií? Stále víc jsem poznával, že je nemožné, aby chom na jedné straně přijímal víru v Kristovo betlémské narození, jeho život a smrt za každého z nás, a na druhé straně se vzdávali slibného Kristova druhého příchodu a odmítali jej.

Pevný základ

V bibli je druhému Kristovi příchodu věnována obzvláštní pozornost. Je mu věnováno jedno z předních míst. Lidé, kteří se zabývají podrobným studiem bible, zjistili, že na toto téma hovoří každý 30. verš. Někdo spočítal, že na každou zmínku o Kristově prvním příchodu připadá osm míst, která se odvolávají na jeho druhý příchod.

Celá bible zdůrazňuje skutečnost, že se Kristus ještě jednou vrátí. Tak například Izaiáš v 66. kapitole psí, že "Pán přichází v ohni". Daniel viděl Krista jako přicházejícího soudce a krále země. Micheáš oznamuje zastavení všech bojů a dobu, kdy z městu budou ukovány pluhy a z oštěpu vinářské nože a srypy. Malachiáš uzavírá historii Starého zákona přicházejícím Kristem, kterého ukazuje jako pročítajícího oheň taviče zlata, jako valchařovo mýdlo a jako vycházejícího slunce naplnějící celou zemi jeho slávou.

Ve Starém zákoně je mnoho obrazů druhého příchodu Kristova.

V Novém zákoně jsou předpovědi jeho příchodu ještě daleko živější, jasnější a barevnější.

Matouš přirovnává Krista k ženichovi, který si přichází pro svou nevěstu. Jan cituje Kristův výrok: "Jdu, abych vám připravil místo a opět přijdu a vezmu vás k sobě." V listě k Římanům ho vidíme, jak při jeho příchodu jsou mu k nohám složeny všechny věci. V prvním dopise do Korintu apoštol Pavel vypráví, že Kristus přijde, aby vzbudil a vzkřísil mrtvé; jeho druhý list se zmínuje o domově, který po jeho příchodu budeme mít. V prvním dopise do Tesaloniky nám Pavel říká, abychom čekali na Ježíše Krista přicházejícího z nebe. V listě k Timoteovi nacházíme slova, že Pán odměňuje všechny, kteří "s láskou vyhlížejí jeho příchod". Titus vypráví o požehnané naději na věčný život. Jakub žádal své čtenáře, aby byli trpěliví, dokud Pán nepřijde. Petr říká, že Kristův den přijde jako

zloděj v noci. V Janově epistole čteme o velikém slibu platicím všem věřícím: "Nyní jsme děti Boží; a ještě nevyšlo najevo, co budeme! Víme však, že až se zjeví, budeme mu podobní, protože ho spatříme takového, jaký je." Juda říká: "Hle přichází Pán s desetitisíci svých svatých." A Janovo Zjevení je věnováno celé jeho druhému příchodu. Není žádných pochybností. Kdyby nebyl druhý příchod Pána Ježíše pravda, potom nemá pravdu ani celá bible. Musel bych ji zavrhnut.

Nejen adventisté

S radostí jsem také konstatoval, že o druhém příchodu Krista se dnes káže téměř ve všech křesťanských kostelích a modlitebnách. Druhý příchod Ježíše Krista je ta nejnapínavější a nejslavnejší pravda na celém světě. Je to jistý příslib budoucnosti v době, kdy se všecko kolem nás bortí, jsme plni pesimismu a tmy. Když lidé říkají: "Co jen s námi bude? Kam to spějeme?", mohou odpověď hledat v bibli. Ježíš odpověď je jasná a naprostě srozumitelná. Bible říká, že konečným cílem a dovršením všech věcí bude druhý příchod Ježíše Krista.

Už nikdy

Už nikdy bych se ale nechtěl dopouštět poštilosti a uzavírat novou sázku. Mám příliš dobré před očima místo ze Skutku apoštolů 1,6.7, kdy se Ježíše ptali i jeho učedníci: "Pane, už v tomto čase chceš obnovit království pro Izrael?" A Ježíš jim odpověděl: "Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci."

Ani pro nás není nijak důležité znát onen přesný okamžik jeho příchodu. Co však je důležité, je skutečnost, že na druhý příchod máme být připraveni v každý okamžik a že abychom podle tohoto očekávání také žili.

A přece

Ale i Ježíš upozorňoval na to, že se přece jen objeví určité příznaky, z nichž bude možné usuzovat, že čas jeho druhého příchodu se blíží. Řekl: "Když se to začne dít, napříme se a zvedněte hlavy, neboť vaše vykoupení je blízko." A na jiném místě: "Až uvidíte, že se toto děje, vězte, že je blízko Boží království." (Luk 21,28-31)

Ježíš Kristus nás přímo vybízí, abychom porovnávali biblické proroctví s událostmi, které pozorujeme kolem sebe. I když nás varuje před určováním přesného času, přece nás nechce nechat v úplné neinformovanosti.

Jaká to jsou znamení? Nemám dost prostoru, abych zde učinil jejich úplný výčet. Ježíš hovoří o různých oblastech. Nemusíme být v nejistotě, která by vyplývala z nedostatku podkladů. Chtěl bych vás vybídnout, abyste si sami vzali do rukou bibli a porovnali alespoň některá znamení s tím, co vidíte kolem sebe.

— Přemýšlejte o mezinárodní situaci ve světle veršů: Mat 21,6-8; 1 Tes 5,3

— Porovnejte morální stav společnosti s tím, co je napsáno v evangeliu Mat 24,37-38 a 2 Tim 3,1-4

— Ani ekologické problémy dnešního světa nejsou mimo rámec biblických proroctví. Rím 8,22

— Stejně jako rozmáhající se ztráta opravdové, živé víry. Luk 18,8

Ne, opravdu nemám prostor k tomu, abych udělal úplný výčet a rozebíral jednotlivá znamení. Vy sami, budete-li mít otevřené oči, si uděláte jasnější obraz. Jsem si také vědom, že pouhý výčet těchto příznaků ještě nikoho nespověděl. Apoštol Petr napsal: "Především vám chci říci, že ke konci dnů přijdou posměvači, kteří žijí, jak se jim zachce, a budou se posmívat: Kde je ten zaslíbený jeho příchod? Od doby, co zasnuli otcové, všechno trvá tak, jak bylo od počátku stvoření." (2 Petr 3,3-4)

Nechtěl bych se dopustit stejně chyby, které jsem se dopustil před více než dvaceti lety. Ale na druhé straně bych chtěl s plnou vážností a odpovědností upozornit na to, že doba, v níž dnes žijeme, se zcela výrazně liší od jakékoliv minulé doby. Tempo se nezadržitelně zrychluje a události ohromného a dalekosáhlého významu následují jedna za druhou a mívají nás tak rychle, že mnohé z nich nemůžeme ani vstřebat a necháváme je bez povšimnutí. Nenechejme se tím vším unavit natolik, abychom nepoznali význam této doby. Ježíš řekl: "Bděte tedy, protože nevíte v který den Pán váš přijde." (Mat 24,42) A na jiném místě: "I vy budete připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se toho nenadějete." (Luk 12,40) Věřím, že brzy bude naplněna touha všech generací modlících se křesťanů: "Přijď království tvé."

Když se loni na podzim tisíce Němců z východního Německa vrhlo přes plot západoněmecké ambasády v Praze a žádalo volný odchod do SRN, končil tak ve východní Evropě největší sociologický experiment v dějinách. Nešlo o nic menšího než o vytvoření nového člověka a nového společenského řádu. Šlo o uskutečnění Marxova přání: "Filozofové dosud svět jen vykládali, jde však o to je změnit."

Co se mělo změnit? Vztahy mezi lidmi, aby nebylo boháčů a žebráků. Vztah lidí k práci. Ne odcenění, ale radost. Práce ne pro peníze, ale pro radost z tvoření. Dále plné uspokojení všech lidských potřeb, čili jak to Marx téměř básnicky vyjádřil: "Každému chléb, každému růže."

Vize pěkná, až mesiánská, ale ne nová. Jak ji ale uskutečnit? Jak? Prostě k tomu lidi, celé národy, ba celý svět, donutit a postupně převychovat, jak se říkalo.

Jak tento experiment s lidmi dopadl, je známo.

Bыло to možné předvídat? Bylo možné hned na začátku s jistotou volat na ty námořníky z Aurory útočící na Zimní palác: "Zpět, tato cesta je bludná, ona k cíli nevede?" Ano, bylo to možné.

Stačilo vzít vážné slova Mistra z Nazareta, která vyříkla o lidském srdci. Mat 15,19: "Ze srdce lidského vychází zlé myšlení...", ne ze systému. I ty nejkrásnější sny o společnosti, kde by si lidé byli bratry a přáteli (latinské slovo "socius" znamená tolik, co přítel — bratr), se rozbijejí na skále lidského soběckého srdce.

Historie ukazuje, že pokusy násilím změnit společenské poměry vedly vždy k opačnému výsledku. Totiž ke stagnaci, úpadku hospodářství a morální krizi. Ježíš nás upozornil na zákony, kterévládnou v duchovní oblasti a promítají se i do ekonomie.

"Tiší obdrží zemi..." (Mat 5,5) Ti, kteří tiše a vytrvale pracují, ne ti, kdo finčí zbranění a hlasitě provolávají hesla v průvodech.

"Kdo dává, hodně mu bude dán..." (Luk 6,38)

Když Španělé v 16. století vtrhli do říše Azteků a Inků, brali a nic nedávali. Zdálo se, že proud zlata a stříbra, plynoucí jako kořist z těchto zemí do Španělska, zajistí této zemi blahobyt. Opak je pravdou. Lehce nabité zlato snížilo hodnotu práce. Pýcha Španělů vedla k výbojům, které nakonec spolykaly zlato Inků i Azteků a Španělsko se na dlouhá staletí stalo chudou a bezvýznamnou zemí.

Naopak tvrdá práce a skromný život kolonistů osidlujících prárie Severní Ameriky vynesly tuto zemi k blahobytu.

Vidím Ježíše, jak pláče nejen nad Jeruzalémem, ale nad celým světem. Mnozí si začínají uvědomovat, že se ženeme za fatoumorgánou. Podobně jako se to vypráví v jednom přiběhu:

Skupina mužů šla přes poušť. Najednou se před nimi objevilo nádherné bílé město mezi palmami, obklopené jezery.

Ludvík Švihálek

KRISTUS dnes

Nadšeně vykřikli a dali se do běhu směrem k městu. Jeden starý muž mezi nimi však volá: "Zpět! To je fatoumorgána. To je bludná cesta ke zkáze. Tam je česka k cíli..." a napřáhl ruku opačným směrem.

Oni však utíkali dál a když muž křičel ještě víc, jeden ze skupiny se otočil a starého muže zastřelil. Nakonec všichni — vysíleni během a žhavou pouště — poznali, že město se ztrácejí a mizí. Starý muž měl pravdu. Z posledních zbytků sil se vracejí zpět k tomu, který znal cestu. Byl mrtvý. Jeho ruka však stále ukazovala správným směrem. Se skloněnými hlavami se vydali na cestu, která je dovedla k cíli.

Ježíš je pro nás stále "cestou, pravdou i životem", pěšože ho celé generace zavrhlly, nazvaly opiem ohlupujícím lid a vyhlásily, že smysl života je v uspokojování všech tužeb člověka, a to zde na zemi.

Ježíš Kristus řekl něco zcela opačného. Skutečný smysl života člověka je v něčem jiném: "Hledejte Boží království a to ostatní vám bude přidáno..." (Mat 6,33)

"Co je platné člověku, když získal celý svět, a přitom ztratil život?"
(Mat 16,26)

Štěstí, pocit blahobytu, to je tedy dle Ježíše výsledek, ale ne cíl života. Jako když cestujeme na návštěvu k někomu v cizí zemi. Cílem je setkání, ale přitom prožijeme i krásné chvíle při pohledu na pěknou krajinu či ochutnáme dobré a neznámé ovoce. Avšak podstatné je, že se těšíme, jak se obejmeme s tím, koho milujeme a kdo miluje nás.

Ten starý spor o smysl života již za nás rozhoduje tvrdá realita ekonomiky konce druhého tisíciletí.

Jestliže by byl smyslem našeho života neustálý růst blahobytu, pak tedy běda, protože většina lidí se tohoto cíle nedožije. A proč pak žít?

Věc se má takto. Většina lidí u nás si přeje žít jako na "západě". Odborníci však říkají následující:

"To, po čem u nás lidé touží, totiž žít "jako tam", je nenávratně pryč. S tím nám ujal vlak a nikdy ho nemůžeme chytit. Nikdy. Z důvodu ekologických. Demokracie na ekonomické bázi mohla fungovat jen jako světová anomálie: devadesát procent obyvatelstva planety

žije prakticky z ničeho a deset procent čerpá suroviny z celého světa, aby vytvořili tuhle obrovskou spotřebu energie na hlavu. Například nábytek na západě má obě zhruba tři let. Za tři roky se vymění za modernější. To všechno spotřebovává energii.

Jen menšina lidstva preferuje duchovní hodnoty. Většina touží po konzumu. Lidé chtějí občanské svobody, ale hlavně by se chtěli mít dobré. Jenže všichni se dobré mít nemohou.

Elektřinu z uhlí nechceme, to bychom se udusili. Elektřinu z atomu nechceme, to bychom zašli na rakovinu. A elektřinu z vody taky ne, protože nechceme Gabčíkovo a ohrožení krajiny a vše, co s tím souvisí.

Ale přitom se chceme mít dobré, stavět nové domy, vyrábět televize, videa, mrázničky, pračky a auta. A k tomu je elektřina nezbytná. A i když budou mít auta katalyzátory, těch aut bude pětkrát více než dnes. A pět aut s katalyzátorem zasviní ovzduší víc než jedno bez katalyzátoru.

Co si tedy počneme?

Jediná alternativa, silně utopická, zní: Vytvořit systém, který bere na vědomí že začíná první období ekologické zkázy, že začínáme vymírat. Chceme-li život prodloužit, musíme založit společnost na skromnosti a zásadách duchovních, ale neméně štěstných... Ale o tom nechce nikdo slyšet.

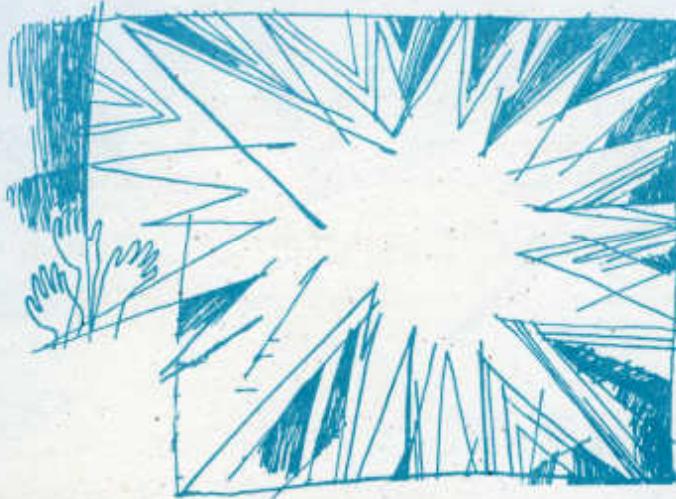
To si dnes dovede málokdo představit — být šťastný ve skromném odříkání. Existuje jiná možnost? Ne, alternativa je sebezničení." (Lidové noviny str. 4; 15.5.1990)

Jako bych slyšel slova Pána Ježíše, která nás vyzývají ke hlubokému zamyšlení: "Co je platné člověku, když získal celý svět, a přitom ztratil život?" (Luk 9,25; Mat 16,26)

"Zdali není život víc než lednička, video, televize..."?

Hodnota Ježíše před naším zrakem právě dnes na pozadí těchto úvah o situaci lidstva v poslední dekadě druhého tisíciletí neuvěřitelně roste. Zklamání všemi těmi experimenty o nalezení toho nejlepšího systému pro život člověka, nesmíme přeslechnout volání Ježíše: Pojdete ke mně, já vám dám pokoj, život a odpočinutí vaší duši. Přišel jsem, abyste měli život a hojně ho měli...

Ježíš je stále tam, kde jsme ho opustili v honbě za fatoumorgánou blahobytu. Chce nás unavené, zklařené, nešťastné, obtížené vinami soběckého života přijmout a naplnit naš život skutečným, smysluplným obsahem a nadějí.

UŽ JE ČAS, ABYS VĚDĚL, že neexistuje žádný možný způsob léčení pro velkou nemocnou, kterou je naše planeta Země. Žádný státník, žádný vědec, žádný kouzelník není schopen zastavit proud krve a slz, zamezit vzájemnému vraždění, zastavit znečistění, způsobit, aby zmizel hlad. Země a její obyvatelé jsou na pokraji propasti sebezničení.

UŽ JE ČAS, ABYS VĚDĚL, že toto zlo se bude ještě zvětšovat, zhoršovat až do krajnosti, až se úzkost a strach stanou pro lidi nesnesitelnými. Zbytečné a marné bude skládat naději ve vědu a techniku, nebo v politiku, jako by mohly vrátit lidem štěstí a mír. To by bylo pouhým přeludem, iluzí.

UŽ JE ČAS, ABYS VĚDĚL, že to všechno bylo předpověděno, oznámeno už tisíciletí předem. Nikoli lidmi či jasnovidci, nýbrž Tím, kdo ví všechno. Tím, kterému neujde nic z toho, co se děje zde na zemi.

UŽ JE ČAS, ABYS VĚDĚL, že skutečný majitel této země, jediný Bůh a Stvořitel, se brzy znova ujmé svých práv způsobem nenadálým, viditelným, pronikavým. On vstoupí do dějin lidstva se slovy: "Dost už! Uznejte, že já jsem Bůh." (Ž 46,1) Bude to velmi překvapivé a hrůzné pro ty, kdo jej pokládali za mýthus a zesměšňovali ho! A radost a vysvobození zase pro ty, kdo v něj věří a na něj očekávají.

UŽ JE ČAS, ABYS VĚDĚL, že zločiny, násilí a nesnášenlivost tohoto světa budou spravedlivě potrestány Soudcem celé země. Vyhází jenom ti, kdo hledali a

v Ježíš Kristu nalezli svého Záchránce a svého Pána. Věmost všech však bude podrobena zkoušce v těch hrozných dnech, které už začínají.

UŽ JE ČAS, ABYS VĚDĚL, že před tímto okamžikem, po kterém už neexistuje návrat, se Bůh ještě obrací na tebe s výzvou. On lid nepřekvapuje, neboť je má rád, ať jsou jakkoli zlí, jakkoli sobeckí. On tě vyzývá k usmíření: Říká: "Ať se chopi mé záštitu a uzavře se mnou pokoj!" (Iz 27,5) On ti nabízí vysvobození a záchrannu: "Já Hopsodin jsem tě povolal ve spravedlnosti a uchopil tě za ruku; budu tě opatrovat." (Iz 42,6) On udává svou totožnost, abys nebyl oklamán: "Já Hopsodin!" Je to opravdu On, nejvyšší Bytost, větší než všichni důležtí této země. Koho povolává? Nikoli národ, pokolení nebo církev, nýbrž TEBE osobně. On jediný je schopen tě vysvobodit ze zla, které je v tobě i okolo tebe a zachránit tě pro věčnost, zachránit tě v poslední chvíli, zrovna před konečným dramatem této země.

On tě povolává nikoli proto, aby tě nutil nebo učinil nešťastným. On by mohl pomocí násilí udělat z lidí roboty, ale to On nechce, o to nemá zájem. To by bylo proti zásadám jeho království. On chce tvé svobodné svolení, chce, abys mu z lásky dal své srdce.

UŽ JE ČAS, ABYS VĚDĚL, že neodpovíš-li na tuto výzvu, nenašez brzy žádný úkryt vhodný v době bouře. Stojí za to zamyslet se nad verší bible, v kterých je Boží

moudrost personifikována zvláštní literární formou. Dočítáme se o tom v knize Přísloví:

"Protože jsem volala, a vy jste odmitali, ruce jsem vztahovala, a nikdo na to nedbal, každé rádě jste se vyhýbali, nedbali jste na mé domlouvání, i já se budu smát, až budete v bídě, budu se vysmívat, až na vás přijde strach, až na vás přijde strach jako ničivá bouře a vaše bída se přežene jako vichřice, až na vás přijde soužení a tiseň."

A Bůh dodává: "Ale kdo mě poslouchá, v bezpečí bude bydlet a bude žít klidně beze strachu z něčeho zlého." (Přsl 1,24-27,33)

Když Pán Ježíš Kristus chodil po této zemi, chodilo za ním ze zvědavosti hodně lidí. Zřejmě proto, že zázračně uzdravoval. Ježíš k nim promluval. Zval je téměř naléhavě. Volal k sobě všechny nešťastné, lidí v těžkých životních situacích, lidí bez naděje. Povzbuzoval je, dával jim odvahu k životu. To všechno za předpokladu, že v něj uvěří nejen jako v zázračného lékaře, ale především jako v Syna Božího, který přišel na svět proto, aby každého, kdo ho takto přijme, zachránil pro věčný život. Jeho pozvání čteme u evangelisty Matouše 11,28-30: "Pojdte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mého Jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mého netlačí a břemeno netíží."

UŽ JE PROTO ČAS, ABYS HO HLEDAL a seznámil se s ním, abys mu odevzdal svůj život a v něm měl svou jedinou naději a skutečný zájem svého života. Tvoje nejvzácnější statky na této zemi brzy nebudou k ničemu. On jediný zůstane a ty s ním, za předpokladu, že jej přijal za svého Záchránce. Dej se zachránit, pokud je čas.

**Nebudete smutní,
věříte v Boha,
věříte ve mne.
Tento Otce
je domov pro všechny.
Odecházzím,
abych vám
opravil mistra.**

**Až ho připravím, přídu, vezmu se
a zůstanete
se mnou.
Kdyby to nebyla
pravda,
ja bych
vám to neřekl.**

**Znáte
cestu
i cestu.**

